

စာပေမျိုးဆက်များ

စာပေစုစည်းမှု

ကျွန်တော့်ကို အဖေဘက်က အဘိုး၊ အဘွားတို့ က အမေဆေးရုံက ဆင်းကတည်းက ခေါ်ပြီး မွေးစားထားကြတာကြောင့် မန္တလေးမှာ ပဲ နေရပါတယ်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်မှ မိဘတွေရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို လာရပါတယ်။ အဖေက လက်ဝှေ့ထိုးတယ်။ ပန်းချီရေးတယ်၊ ဆယ့်နှစ်ကောင်ကျား ကစားတယ်၊ စာရေးတယ်။ အမေက စာဖတ်ဝါသနာပါတော့ လစဉ်လက်ဆောင်ရသမျှ စာအုပ်တွေကို ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးနဲ့ ထည့်သိမ်းပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်နေရတဲ့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်လမှာ နှစ်နှစ်စာစာ အမေသိမ်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ကုန်အောင်ဖတ်တော့တာပဲ။

စာဖတ်တာကို ဝါသနာပါတော့ စိတ်ထဲမှာ စာရေးဆရာတွေနဲ့ ရင်းနှီးနေတယ်။ အဖေက အားကစားဆိုတော့ အရက်မသောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အရက်ဝိုင်းမှာ တော့ ထိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဖဆပလ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နေတဲ့ ဆရာရန်ကုန်ဘဆွေ၊ ဆရာအောင်လင်းတို့ နဲ့ ဆုံတာများ ပါတယ်။ တစ်ရက်မှာ တော့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး ဆရာ ရန်ကုန်ဘဆွေနေအိမ်ကို ခေါ်သွား တယ်။ အချို့ရှာ သကာတွေ့ဖြစ်သွားတဲ့ ကျွန်တော်က Autograph စာအုပ်ကလေးယူပြီး လိုက်သွားပါတယ်။ ခုခေတ် အခေါ်ကတော့ ‘ ရေးပေးပါ’ပေါ့လေ။

ဆရာရန်ကုန်ဘဆွေနေအိမ်မှာ ဆရာအောင်လင်း၊ ဆရာသခင် ဘသောင်း၊ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ တို့ လည်း ရှိတာကြောင့် အော်တိုရေးပေး

ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာရန်ကုန်ဘဆွေရဲ့ နန်းဟာဗီးလိုဝတ္ထုကအစ မင်းသားကြီး ကိုကြီးကောင်း၊ ရွှေဝါပြည်လို ဝတ္ထုအထိ ဖတ်ဖူးသူပါ။ ဆရာအောင်လင်းကိုတော့ အရိုင်းစပယ်၊ ဗေဒ၊ မောင့်မမငြိမ်း စတဲ့ ဝတ္ထုတွေက အသည်းစွဲတွေပေါ့။

မန္တလေးပြန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ဆရာတွေရဲ့ လက်မှတ် တွေပြပြီး ကြွားရတာပေါ့။ နောက်နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကြာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းမှာ စာရေးဆရာတွေကို အင်တာဗျူးသူ ဖြစ်လာတယ်။ ငယ်ငယ်က ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေကို အင်တာဗျူးခဲ့တယ်။ ဆရာရန်ကုန်ဘဆွေကျတော့ တစ်လသာ ဖော်ပြခွင့်ရပြီး နောက်လတွေမှာ စာပေစိစစ်ရေးက ခွင့်မပြုတော့ပါဘူး။

ဆရာအောင်လင်းကို သိပ်ဗျူးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဦးမြလှိုင်က ‘အောင်လင်းက ကွန်မြူနစ်’ ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဆရာပေါင်းများစွာ ဗျူးပြီးတော့ ဆရာဦးမြလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဆရာအောင်လင်းနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဆရာ့ဆီကို သွားတွေ့ပြီး ဖတ်စေချင်တဲ့ စာအုပ်စာရင်းမေးတော့ ကြိုက်တာ ဖတ်ပါလို့ ဆိုတယ်။ အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်တွေ ရွေးဖတ်နေဆဲမှာ ပဲ ဆရာ ပြီးဆုံးပြီလို့ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးမရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုပါပဲ။

နှစ်ကာလတွေ ရွှေ့လျား လာပြီး အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးဆရာတွေရဲ့ သားသမီး၊ မြေးတွေရေးတဲ့ စာအုပ်ထုတ် ကြမတဲ့ ။ ဆရာ့သမီး မေအောင်လင်းက လာပြောတယ်။ စာမူတစ်ပုဒ် ပါစေချင်ပါသတဲ့ ။ အမှတ်ရတာလေးတွေကို ရေးပေးလိုက်တာပါ။ အားလုံးညီညီ ညွတ်ညွတ်နဲ့ မျိုးရိုးမတိမ်ကောအောင် ဆောင်ရွက်နိ

င်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြလိုက်ပါတယ်။ တို့ အဖေတွေ
ညီညွတ်ခဲ့ကြသလို ညီညွတ်ကြပါစို့။

ဝင်းငြိမ်း
ဖခင် (ကျားဘငြိမ်း)

ဖေဖေ ကျွန်မနှင့် မျက်မှန်ပုံရိပ်များ

ခင်ဆွေဦး

(၁)

မျက်မှန်သည် မျက်စိအတုဖြစ်ကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ပေ။
တစ်ခါတုန်းက စက်ချုပ်ရင်း သူ၏ မျက်မှန် ရှာမတွေ့တိုင်း
ကျွန်မအဒေါ်တစ်ဦးက ...

"ငါ့မျက်စိကော ငါ့မျက်စိကော" ဟု မြည်တမ်းကာ ရှာဖွေတတ်သ
ည် ။ "ငါ့မျက်စိကော" တဲ့ ။ ကျွန်မတို့ နှင့် အစ်မလို ခင်မင်သူတစ်ဦးသ
ည် မျက်မှန် မရှိလျှင် ဘာမှ မမြင်ရတော့ပါ။ အိမ်မှာ အတူတကွ
နေထိုင်ကြရင်း သူ၏ မျက်စိ မှုန်လွန်းသဖြင့် မျက်မှန်အထားမှားကာ ရှာ
မတွေ့ခိုက် စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေ ပုံကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်
ယောက် ရယ်မောမိကြလေသည် ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ သူ
ကို နောက်ပြောင်လိုက်ကာ မျက်မှန်ကို ဖွက်ထားတတ်ကြသည် ။ သူသ
ည် တကယ်ပင် စိတ်ဆိုးကာ ကျွန်မ မေမေကို ...

"ဒေါ်လေးရေ၊ ဒေါ်လေးသမီးတွေကို ကြည့်ပြောပါဦး၊ ‘စိန့်’ မျက်မှန်
ကို ဖွက်ထားကြတယ်" တိုင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့ အဆူခံရပါသည် ။
ဖေဖေ ကလည်း ...

"သူများ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူးလေ" ဟု ဆူသ
ည် ။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း တက်နေပြီမို့ 'စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်' ဆိုသော စကားနားလည်နေလေပြီ။ 'စိန်' ဆိုသူ မျက်မှန်ပိုင်ရှင်
"အစ်မ" သည် တခြားလူမဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှား
(ဦးကြီးတင်ဟု ကျွန်မတို့ ခေါ်ကြသည်)၏ သမီးကြီး ဗ.လ.စ ဒေါ်သန်းစိ
န် ဖြစ်ပါသည် ။ ဂျပန်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ အာရှလူငယ် အမှုဆောင်တစ်
ဦးမို့ ဗ.လ.စ ဒေါ်သန်းစိန်ဟု အမည်တွင် နေခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်မ
ယခုနေထိုင်လျက်ရှိသော မြောက်ဒဂုံ (၄၂) ရပ်ကွက်၊ ဒဂုန်ရွှေမျှား (၂)
လမ်းသို့ ရောက်စတွင် ဦးကြီးတင်နှင့် မမစိန်တို့ ကို လွမ်းဆွတ် သတိရ
နေမိသေးတော့သည် ။ သူတို့ သားအဖ ဖေဖေနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကွ
ယ်လွန်ခဲ့ကြပြီတည်း။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက မျက်မှန်တပ်သူများ ၏ ဒုက္ခကို ကြည့်ရ
င်း မျက်မှန်တပ်ဖို့ စိုးထိတ်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။ ကျွန်မဖေဖေသည် မျက်စိ
အလွန်မှုန်သူဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ မတ်တတ်ပြေးစ အရွယ်ကတည်းက ဖေ
ဖေကို မျက်မှန်နှင့် တွဲလျက် မြင်ခဲ့ရသည် ။ ဖေဖေသည် မျက်မှန်ချွတ်
ထားလျှင် စမ်းတဝါးဝါးနှင့် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရပုံမရပါ။ ဖေဖေင
ယ်စဉ် ဘဝထဲက စာတွေဖတ်လွန်းလို့ မျက်စိကွယ်လုနီးနီးမှုန်ခဲ့သည်
ဟု ပြောသံကြားရဖူးသည် ။ ဆေးဝါးကုသထားရသော
ဖေဖေမျက်စိများကား မှန်နေဆဲ၊ ပါဝါ ထူထူမှန်များ နှင့် မျက်မှန်တပ်
နေရဆဲဖြစ်ပါသည် ။ ဖေဖေနှင့် အနီးအဝေးမြင် မျက်မှန်ကား အမြဲတွဲ
လျက်။ စာတွေ အမြဲတမ်းရေးနေသော ဖေဖေအတွက် မျက်မှန်သည် ဖေ
ဖေဝိညာဉ်၊ ဖေဖေသည်းပွတ်နှလုံး၊ ဖေဖေညာလက်ရုံး။

ထိုမျက်မှန် တစ်လက်နှင့် ဖေဖေသည် တို့ မေမေ၊ စစ်ထွက်သူ၊ သူပု
န်ကြီး၊ သူပုန့်အိမ်၊ စောရသက်ပြင်း၊ နေသူရိန်၏ မကြောက်တရား၊ ဈေး

ချိုသူ လုံးချင်းများ ရေးခဲ့သည် ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး သည် ဘက်
ခေတ်တွင် ကားမယ်တို့ ပြည်မောင်တို့ ပြည်၊ ကိုးသန်းရှင်၊ ရတီမှန်၊ ပွင့်
လင်းဂေဟာ၊ မောင်နေမျိုး စသည် တို့ ဖန်တီးခဲ့ပြန်သည် ။ နွေရာသီ
ချွေးထွက်များ သော ကာလတွင် ဖေဖေ၏ မျက်မှန် မှန်များကား ဝေမှို
င်းလျက် မကြာမကြာချွတ်ပြီး ပိတ်စနှင့် သုတ်ပေးနေရသည် ။ ကျွန်မတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက် လူလားမြောက်အောင် သည် မျက်မှန် လေးကပင်
အထောက်အပံ့ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သည် ခေတ်အခါက စာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသော ဇေနု၊ ဒဂုန်
ရွှေမျှား၊ သန်းဆွေ၊ ဆရာဒဂုန်တာရာ၊ ရဲခေါင်၊ မိုးဝေစသည် တို့ အများ
အားဖြင့် တပ်လေ့ရှိကြသော မျက်မှန်များကား ရွှေရောင်ကိုင်းနှင့် မှန်ဝို
င်း ကားသေးသေး။ ဖေဖေ၏ မျက်မှန်ကိုင်းသည် ချွေးစားထားကာ ညာ
ဘက်ကိုင်းကျိုးသွားသည် ။ ဘယ်ဘက်ကိုင်းကို ချည်နှောင် ရစ်ပတ်
ထားရသည် ။ ထိုစဉ်တုန်းက မျက်မှန်တစ်လက်မှ တစ်ရာ၊ နှစ်ရာကျပ်
မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ဖေဖေ မျက်မှန်ကိုင်းကို မလဲနိုင်ခဲ့။ အမြင်မတော်
သူများက မျက်မှန်ဖိုး ငွေကန်တော့သွားကြလျှင် ကျွန်မတို့ မိသားစု ဆန်
အိုးထဲသို့ဖြည့်ရန် ဆန်နှင့် ငွေကို လဲလှယ်လိုက်ရသည် ။

ဖေဖေကို ဖိတ်ကြသော သံရုံးဧည့်ခံပွဲများ ၊ လွတ်လပ်ရေးပွဲနေ့၊ ပြည်
ထောင်စုနေ့၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ ပြည်ထောင်စုနေ့၊ မေဒေးနေ့အခမ်း အ
နားများ သို့ ဖေဖေသည် ထိုချည်ဝါ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသော ကိုင်း
ကျိုး မျက်မှန်လေးနှင့် တက်ရောက်မြဲပင်။ လောကဓံကို ကြုံကြုံ ခံနိုင်
သော ဖေဖေသည် မျက်မှန်ကိုင်းကျိုးတပ်ခဲ့လည်း ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနှင့် ။
ဖေဖေကွယ်လွန်သွား သည် အထိ သည် မျက်မှန်ကိုင်းကျိုးကို တပ်ခဲ့သ
ည် ။ ဖေဖေဆုံးပြီး နောက်ရက်တွေကို ကျွန်မအမေသည် ထိုမျက်မှန်ကို
င်း ကျိုးလေး လက်တွင် ကိုင်ကာ ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးတော့ ကျွန်မတို့ ပါ

ကြေကွဲကြရသည်။ ။

"ဆရာကြီး မဟာဆွေ ပြတိုက်ဖြစ်လာတဲ့ တစ်နေ့ ဒီမျက်မှန်ဟာ အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုပေါ့ ဆရာကတော် ..."

အားပေးစကားကို ဆရာဦးသိန်းဖေမြင့်၊ ဆရာတင့်တယ်နှင့် ဦးလေးကျော် (ရှုမဝ)တို့ က ပြောကြသည်။ ။ သို့သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်ဆုံး ခဲ့လေရာ ဖေဖေ၏ အပ်ချည်တည်းထားသော မျက်မှန်လေးမှာ ရေရှည် မခံတော့။ ပုံပျက်ဆင်းပျက် ကြေမွပျက်စီးသွားလေပြီ။

(၂)

ကျွန်မ အသက်(၄၀)မကျော်ခင်တွင် ပင် မျက်စိအနီးမှန်စပြုလာပေပြီ။ ဆေးပညာရှင်တို့ အဆိုအရ ကျွန်မအသက်အရွယ်နှင့် မျက်စိမှန်တာ စောနေသည် ဟု ဆိုကြသည်။ ။ စာအကြည့်များ လို့ ဟု ယူဆဖွယ် ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးက ...

"အဲဒါ ယူအငိုများ လို့ " ထင်မြင်ကြေးပေးသည်။ ။

"မများ ပေါင်၊ ပြီးတော့ မျက်စိမှန်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ယူတို့ အနုပညာသည် တွေက ငိုရင်ပုလဲ၊ ရယ်ရင်ရွဲမဟုတ်လား"

သူက ရောက်တက်ရာရာတွေ စနေပြန်သည်။ ။

ကျွန်မသည် စာပေဟောပြောပွဲတွေ စတင်သွားခဲ့တုန်းက မျက်မှန် မဆောင်ရသေးပါ။ သုံးလေးနှစ်ခန့် မျက်မှန်လွတ်သွားနေဆဲပင်၊ ကျွန်မ၏ စာဖတ်သူ ကျောင်းဆရာမ တချို့က ...

"မျက်လုံး အရောင်တွေ တောက်တယ်၊ တရားတွေ ထိုင်လို့ လားဟ
င"

"ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်မက ရှက်ရှက်နှင့် ဖြေပြီးရယ်မိသည်။ ကျွန်မစာတွေကြည့်ရန်
အနီးမှန်မျက်မှန် ဆောင်ရသည် ကိုပင် အတော်ဝန်လေးခဲ့သည်။ စာပေ
ဟောပြောပွဲများ အသွား စင်မြင့်ပေါ်သို့ ထိုစာကြည့်မျက်မှန် ဆောင်ယူ
သွားတိုင်း စင်ပေါ်မှ ခုံမြင့်ပေါ်တွင် ကျွန်မ မျက်မှန်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့မြဲမို့
လူငယ်တစ်ဦးဦးက ယူပေးရသည်။ ဆရာမြသန်းတင့်နှင့် ဆရာ မောင်
စွမ်း ရည်တို့ က ရယ်မောကြကာ ဆရာမြသန်းတင့်က -

"ဒီ အဘွားအိုလေးက တယ်မေ့တတ်ရန်ကိုး" ဟု ပြောဖူးသည်။

"ကျွန်မ မျက်မှန်တပ်ရတာကို သိပ်စိတ်ရှုပ်တာ"

ကျွန်မက မှန်ဘီလူးတပ် မျက်မှန်ကို နှစ်ပေါင်းများ စွာ တပ်ထား
သော ဆရာမြသန်းတင့်ကို အားမနာပါးမနာ ပြောမိလေသည်။ ဆရာမြ
သန်းတင့် မျက်လုံးမခွဲစိတ်မီက အတော်ပင် မျက်စိမှန်သည်။ လမ်းသွား
လျှင် အမြဲခလုတ် တိုက်နေတတ်သည်။ သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးကြသော စာ
ပေဝါသနာရှင် လူငယ်များက တွဲလျှင်လည်း "နေပါစေ...နေပါစေ" ဟု
ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကျင့်သုံးသည်။ သူသည် သူ၏ အားနည်းချက်ကို ဖုံးကွ
ယ်ကာနေသည်။ လူ့အားမာန်ကို အရင်းပြု၍ ချွတ်ယွင်းချက်ကို
မသိကျိုးကျွန်ပြုနေတတ်တာ သူ့စရိုက်ပင်။

သို့နှင့် ပင် ကျွန်မစိတ်အညစ်ဆုံး အချိန်တစ်ချိန် ကြုံခဲ့လေသည်။
ကျွန်မ၏ မျက်စိအလင်းဓာတ် အနေအထားကား အနီးမှန်ရုံမက အဝေး
ပါ မရတော့။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် မှန်ဝါးဝါး။ ရုပ်ရှင်ကြည့်လည်း အရ
ပ်များ ၏ သဏ္ဌာန်မှာ မပီတော့။ လူတစ်ဦး၏ မျက်နှာကို မပီတော့။ လူ

တစ်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လျှင် သူ့ပြုံးရယ်နေသလား၊ မဲ့နေသလားပင် မသဲကွဲတော့။ သည် တော့ ကျွန်မစိတ်ဓာတ်ကျသွားကာ ဒေါက်တာဦးအေးထွန်းထံသို့ ညီမရင်းလိုခင်မင်သော ဒေါက်တာ အောင်မေကြည် မိတ်ဆက်လာသဖြင့် ရောက်ခဲ့ပေသည်။ ။

ဆရာဦးအေးထွန်းက ကျွန်မ၏ မျက်လုံးကို စမ်းသပ်ကာ "အဝေးပါ မှန်နေပြီ၊ မျက်မှန်ဘိုင်ဖိုကယ် (နီးဝေးမှန်ပါ) တပ်ရတော့မယ်နော် ..."

ကျွန်မ၏ စိတ်ရင်း သိနားလည်သလို ချောမော့ပြောနေသည်။ ။ အောင်အောင် (အောင်မေကြည်)က ...

"ဒီမျက်နှာပေါက်မျိုးက မျက်မှန်နဲ့ လှတတ်တယ် မမဦး"

"အမလေး ... သူက အရေးထဲ"

ကျွန်မက အောင့်ပခုံးကို ပုတ်ကာ ရယ်မိပြန်သည်။ ။

"တကယ်ပြောတာပါ"

ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကတော့ သူ့အသက်ကြီးမှ မျက်မှန် တပ်ခွင့်ရတာကို သဘောကျနေသည်။ ။

"အေး ... မင်းမသိလို့ ကွ၊ မျက်လုံးအောက်က ဇရာအကူးအပြောင်းတွေက မျက်မှန်ဖုံးအုပ်လိုက်ရင် နုပျိုသွားတာသိလား"

"နုချင်လဲနု မနုချင်လဲ နေကွာ၊ ကိုယ်မျက်မှန် မတပ်ချင်ဘူး။ သိပ်စိတ်ရှုပ်တာပဲ" ဟု ညည်းညူမိသေးသည်။ ။

ကျွန်မ မျက်မှန်တော်တော်နှင့် မတပ်ဖြစ်ဘဲနေခဲ့ရာ၊ ဆရာ ဦးအေးထွန်းဆီသို့ ပြေးရပြန်လေသည်။ ။ ဆရာဦးအေးထွန်းက ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ...

"ဆရာမကလည်း ဗျာ၊ ပညာမတတ်တာကျနေတာပဲ၊ မျက်မှန်တပ်ရမယ့် အချိန်မတပ်တော့ ပိုပြီးမှန်ပါဝါတွ တိုးတာပေါ့"

ရင်းနှီးနေပြီမို့ ကျွန်မကို ဆူနေသည် ။ ဒေါက်တာဦးအေးထွန်းသည် စာရေးဆရာတွေကို လေးစားသည် မို့ ဆရာဝန်စမ်းသပ်ခကို လုံးဝ မယူပါ။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း ပေးသည် ကိုပင် လက်မခံလိုပါ။ ကျွန်မသည် မျက်စိ သူငယ်နှင့် သူ့အဆူခံပြီး ဘိုင်ဖိုကယ်မျက်မှန် အသစ်တစ်လက် ရွှေဘုံသာ လမ်းမှာ ပင် ချက်ချင်းလုပ်လိုက်ရပေသည် ။ နဂိုလုပ်ထားသော နှစ်ထပ်မှန် (အထက်အောက် မှန်နှစ်မျိုး)ကို ပါဝါထပ်တင်ပြီး မျက်မှန် နှစ်လက်အရန်သင့် ဆောင်ထားမိတော့သည် ။ သည် တော့ ကျွန်မသည် အပ်ချည်တည်း မျက်မှန် အိုလေး တပ်ခဲ့သော ဖေဖေကို အလွန်ပင် လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့မိပေသည် ။ ဖေဖေ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ဖေဖေနှင့် အတူ ရွှေဘုံသာ လမ်းလျှောက်ကြရင်း မျက်လုံးအတူတူ စမ်းသပ်မျက်မှန်အတူတူ လုပ်ခွင့်သာခဲ့လျှင် ကျွန်မ လောက်ပျော်မည့် သူသည် ကမ္ဘာမှာ ရှိလေဦးမလား၊ ကျွန်မကွယ်လွန်ပြီး ဘဝတစ်ပါးတွင် ဖေဖေနှင့် အတူတူ မျက်မှန်လုပ်ရပါစေ ဆုတောင်းရမည်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် မျက်မှန်လုံးဝ မတပ်ရပါစေနှင့် ဆုတောင်းရမည်လား။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အရတော့ ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းမမှားဖို့ ဘဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဒေါက်တာဦးအေးထွန်း ညွှန်ကြားချက်နှင့် မျက်မှန်လုပ်စဉ် ကာလတွင် စိတ်နည်းနည်းထွေနေမိတာ အမှန်ပင်။

တိမ်ရောင်စုံ တောက်ပနေသော ဆောင်းနှောင်းရာသီနေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည် ။ တိမ်လိပ်များ ဟိုတစ်စသည် တစ်စ လွင့်မျောနေသည် ။ လူ့ဘဝ၏ ခြေရာများကလည်း ဟိုရောက်သည် ရောက်။ တိမ်လွှာပေါ်က ခြေရာများကို ကျွန်မဘယ်သို့ ကောက်ရမည်နည်း။

ကျွန်မ မျက်မှန်အမြဲတပ်လာသော လူ့ဘဝ အနှစ် ၂၀ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မ အရွယ်လတ်တန်းကလို ပြည့်စုံကုံလုံခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဓနဥစ္စာ ချို့တဲ့ လာသောအခါ မျက်မှန်ပျက်စီးသွားမှာ ကို အတော်ပင် စိုးထိတ်ခဲ့တာ အမှန်ပင်။ သည် ခေတ် မျက်မှန်တစ်လက်တန်ဖိုးကို ကျွန်မ အမြဲရင်မ နေခဲ့ရပေသည် ။ ကျွန်မ အမြဲတမ်းဆောင်ထားသော မျက်မှန် နှစ်လက်အကြောင်းကို သိနေသော ဆရာမြသန်းတင့်က ...

"ခင်ဆွေဦး၊ မျက်မှန်နှစ်လက်က စိတ်မချရဘူးနော်၊ သုံးလေး လက်ဆောင်ထားရမှာ နော်၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ က ဒီမျက်စိနဲ့ ပဲ အလုပ်လုပ် နေရတာ"

ကျွန်မအထင် ဆရာတွင် မျက်မှန်လေးငါးလက်မက ရှိသည် ဟု ထင်သည် ။

သည် တုန်းက ကျွန်မအပြင်သွားလျှင်တပ်သော မျက်မှန်ကို မြေးမလေး ယူဆော့သဖြင့် ကျိုးသွားရာ တစ်ခါဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ဖူးသည် ။ ကျွန်မ မြို့ထဲကို မျက်မှန်လေးပြင်ရန် ယူသွားရာ သားသမီးလို ခင်မင်နေသော ကိုလှိုင် (သုခမိန်လှိုင်)နှင့် ဇနီး ယံယံအိမ်သို့ ခေတ္တဝင်နားတော့ ယံယံက ကျွန်မမျက်မှန်ကျိုးလေးကို ယူကြည့်ပြီး ...

"မေဦး၊ အဲဒါမတပ်ပါနဲ့ တော့၊ သမီးမှာ မျက်မှန်တစ်လက် အသစ်လုပ်ထားတာရှိတယ်။ သမီးနဲ့ သိပ်မလိုက်ဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးက မျက်မှန်အပိုတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါပိုနေတာ ယူမလား၊ တပ်ကြည့်မယ်"

နော်"

သူက ကျွန်မလက်ခံချင်အောင် ဆွယ်ပြောပြောကာ ကျွန်မ မျက်လုံးပေါ် သူ့မျက်လုံးလေး တယုတယတပ်ပေးနေလေသည်။ ။ သူ့မျက်မှန်လေးက ခေတ်ပေါ်ရွှေကိုင်းနှင့် တော်တော်လှပါသည်။ ။ မှန်ကတော့ ပါဝါချင်းမတူသဖြင့် လဲရမှာ ဖြစ်သော်လည်း ကိုင်းဖိုးတော့ သက်သာသွားသည်။ ။ သူက ကျွန်မမျက်နှာကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ...

"မေဦးနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ"

ကျွန်မလည်း နှစ်ခါမပြောရပါ။ ထိုမျက်မှန်လေး ဝမ်းပန်းတသာ ယူလာပြီး ကျွန်မကို မေတ္တာနှင့် လုပ်ပေးနေကျ ရွှေဘုံသာလမ်း စန္ဒာဆေးခန်းမှ ကဗျာဆရာ ကိုအင်းဝထံသို့ သွားရပါတော့သည်။ ။

ကိုစံအုန်း (မောင်ညိုပြာ)နှင့် တွဲဘက် ကဗျာဆရာလေးသည် ကဗျာများ ကြိုးကြားကြိုးကြားရေးရင်း မျက်မှန်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားသည်။ ။ သူတို့ မျက်မှန်အမျိုးအစားစုံကာ ဈေးနှုန်းလည်း သက်သာသည်။ ။ စာရေးဆရာများကို အထူးဈေးနှုန်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ အခကြေးငွေပင် မယူပါ။ ချို့တဲ့ နေသူများကို ကူညီနေသူဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်မ အားနာလာသဖြင့် ကျွန်မသမီး ပုလဲနှင့် သားသမက် ဒေါက်တာ မောင်မောင်စောတို့ သူ့ဆီစာကြည့်မျက်မှန်လုပ် ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပုံမှန်ဈေးယူဖို့ မနည်း အရေးဆိုရသည်။ ။

ကျွန်မ၏ မျက်မှန်ဇာတ်လမ်း နောက်ဆုံးအနေအထားမှာ အိမ်မှာ အကြမ်းတပ် ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန်တစ်လက်၊ ယံယံပေးထားသော မျက်မှန် တစ်လက်၊ ကိုညိုပြာ ပေးထားသော ဖိုင်ဘာမျက်မှန်တစ်လက် ရှိနေတော့ စိတ်ထဲ အတော်လုံခြုံနေသည်။ ။ နှုတ်အေး တိတ်ဆိတ်ရှာသူ ‘ယံယံ’က တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ မဟခဲ့သော်လည်း သောင်းချီတန်သည်

ပြောကြတော့ ကျွန်မမျက်လုံးပြူးကာ ‘ယံယံ’ ကို အားနာရသည်။ ။

(၄)

"မမဦးမွေးနေ့ ကျွန်တော်သိသွားပြီ၊ ကျွန်တော် မျက်မှန်တစ်လက် လုပ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးရဦးမယ်။ ဘဒ်ဒေးပရေဆင့် (Birthday present) ပေါ့"

"ဟော ... ကိုညိုပြာ မပေးနဲ့ ၊ မျက်မှန်တွေက ဈေးကြီးတယ်"

ကျွန်မ ကန့်ကွက်တော့ သူက ပြုံးနေသည်။ သူ၏ မှတ်စုစာအုပ်တွင် ကျွန်မမွေးနေ့ကို မှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်မလူတွေ ဘူးဆို ဖရုံသီးကြ သူများ မဟုတ်ကြ။ ကျွန်မမှာ "ခင်လဲခင်ရဲ့ ၊ အားလဲအားနာရဲ့ " ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ကျွန်မမွေးနေ့ကလည်း "လ" အတန်ကြာ လိုသေးသည်။ သို့သော် မောင်ညိုပြာ မမေ့ပါ။ ကျွန်မကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် မျက်မှန်သစ်လေး တစ်လက်ပေးဖြစ်အောင် ပေးလေသည်။ ။ ထုံးစံအတိုင်း "ကိုအင်းဝ" ကဗျာဆရာ မျက်မှန်ဆိုင်ကပေါ့။

ကျွန်မကို ပေးရမည့် မျက်မှန်မို့ "ကိုအင်းဝ" အင်မတန် ဂရုစိုက်သည်။ ခေတ်ပေါ် အမေရိကန်ကိုင်းနှင့် မှန်၊ မှန်ခပ်သေးသေး။

"မှန်ကြီးဝိုင်းဝိုင်း ခုခေတ်မစားတော့ဘူး မမဦး"

မောင်ညိုပြာက ပြောသေးသည်။ ။ မျက်မှန်မှာ ကျွန်မ ဖိုတိုဂရေးကို မတပ်ချင်သူမို့ အဖြူသက်သက်မရပေ။ ခရမ်းပြာရောင် ယှက်သန်း နေသည့် ရွှေကိုင်းလေးကလည်း လှလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်မ၏ မျက်နှာတွင် တပ်ခိုင်းကြည့်ရာ သမီးက တပ်ဆင်ပေး
တော့ သူတို့ ဘာသာသူတို့ စီစဉ်ပြီး ပီတိ ဖြစ်နေကြသည်။ ကိုအင်းဝက
ပြုံးလျက် ...

"ဆရာမရာ ... အကောင်းဆုံးကိုင်း၊ မှန်ရဖို့ ဆရာမရဲ့ မျက်နှာ အနေ
အထားနဲ့ ရော လိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ကဗျာ (၁၀)ပုဒ်စာလောက် ခေါင်းစား
သွားတယ်"

ကျွန်မ အံ့သြဝမ်းသာရသည်။ ကိုညိုပြာက ကျွန်မအားလှမ်း၍ ...

"မမဦး - ပြီးတော့ ပိုပြီးအံ့သြ သွားမယ်။ ကိုအင်းဝက သူလဲ ဒီမျက်
မှန် ဖိုးမှာ ရှယ်ယာဝင်ပါရစေလို့ တောင်းဆိုတော့ ကျွန်တော်က မပါငှါ
နဲ့ လို့ ပြောလို့ တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားရှာတာ၊ အဲဒါနဲ့ ခွင့်လည်း ပြု
ရော အတော် ဝမ်းသာသွားတာ၊ ခုမမဦးကို လက်ဆောင်ပေးတာ ကျွန်
တော်တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ဘူး ကိုအင်းဝ ပါပါတယ်"

ကျွန်မ၏ သားများ သဖွယ် သူတို့ နှစ်ဦးအပေါ် ကျေးဇူးတင်ရှိရုံမက
ဝမ်းသာကြည်နူးရပြီး မိခင်ရင်း၏ မေတ္တာနှင့် သာဓုခေါ်မိသည်။ သူတို့
လက်ဆောင်ပေးသော မျက်မှန်သည် လည်း ယံယံပေးသော မျက်မှန်လို
သောင်းဂဏန်းတန်သည် ဟု မိတ်ဆွေများက ပြောကြသည်။ သို့သော်
ကျွန်မ ရင်ထဲ၌ စွဲနေသော အစွဲအလမ်းတစ်ခုကိုလည်း ယနေ့ထက်တိုင်
ဖျောက်လို့ မရ၊ ကြေမွပျက်စီးသွားသော အပ်ချည်ကြိုး တည်းထားသည့်
ဖေဖေမျက်မှန် အိုလေးပင်တည်း။

ခင်ဆွေဦး
ဖခင် (မဟာဆွေ)

အဘပေးခဲ့သည့် အမွေ

ဒလဘန်း

အားလုံးက အဘဟု ခေါ်၍ သာ ခေါ်ကြသည်။ သားသမီးသုံးယောက်သာမက တူ၊ တူမ အားလုံးကလည်း အဘဟူ၍ သာခေါ်ကြသည်။ အဘက ကွယ်လွန်သည် မှာ ၂၀၁၀ပြည့်နှစ်၊ သြဂုတ်လ (၁၅)ရက်နေ့က ခြောက်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ခြောက်နှစ်ကျော်ကာလသို့ တိုင်ခဲ့သော်လည်း အဘကို အစဉ်လိုသတိရနေသည်။ မိဘဖြစ်သည် မို့ သတိတရရှိနေရသလို၊ နေ့စဉ်ထိတွေ့ကျင်လည်နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့် လည်း အဘကို မကြာမကြာ အမှတ်ရနေရသည်။

သာရေးနာရေးသွားသည့် အခါ အဘမိတ်ဆွေဟောင်းများ နှင့် မကြာခဏ ဆုံရတတ်သည်။ ခဏမျှ စကားပြောမိလျှင် သူတို့ ခင်မင်သည့် အဘ အကြောင်း တစ်ခုခုက ပါလာတတ်စမြဲဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက မိတ်ဆက်ပေး၍ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးနှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ရသည်။ စကားစမြည် ပြောဆိုကြရာမှ အဘသားမှန်းသိသည့် အခါ သိကျွမ်းရသည့် ခဏတာအချိန်တိုကလေးအတွင်း ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို ဆက်ဆံလာတတ်သည်။ ပြီးတော့လည်း ထိုသူက သူနှစ်သက်ရာ အဘစာ အဘကဗျာ အကြောင်းတစ်ခုခုကို ပြောလာသည်ကို ကြုံရတတ်သည်။

ဆရာတော်တစ်ပါးက ‘က-ကစွန်းပင် ရေမှာ ရွှင်၊ ခ-ခရမ်းသီး ဓားနှင့် လှီး’ အစချီ ကကြီးခွေးလင်္ကာကို ရွတ်သည်။ ပြီးတော့ ‘ဆွမ်းအုပ်

နီနီ အမေရွက်လို့ ၊ နက်ဖြန်မနက် ကျောင်းထွက်မယ်’ အစချီ ဥပုသ်စောင့် ကဗျာရွတ်သည် ။ ကကြီးခခွေးလင်္ကာက ရွတ်ဆိုရကောင်းပုံ၊ ကလေးကဗျာကလေးကို ယနေ့တိုင် စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိနေပုံကို ပြောသည် ။ တစ်ဦးက ဘကြီးအောင် ညာတယ် ဝတ္ထုကလေးကို သူငယ်ငယ်က ဖတ်ရစဉ် ၊ မောင်ချစ်ကလေး သူလိုချင်လှသည့် ယမင်းရုပ်ကလေးကို မရလိုက်၍ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ် ကာ၊ ယမင်းရုပ်ကလေးကို စွဲလန်းစိတ်ဖြင့် နောက်ဆုံး သေပွဲဝင်ရသည့် အဖြစ်နှင့် ဇာတ်သိမ်း သည့် အခါ မောင်ချစ်ကလေးကို စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် နောက်ဆုံး သေပွဲဝင် ရသည့် အဖြစ်နှင့် ဇာတ်သိမ်းသည့် အခါ မောင်ချစ်ကလေးကို သနား စိတ်ဖြင့် တစ်ဦးတည်းကြိုက်၍ မျက်ရည်ကျခဲ့ရပုံကို မကွယ်မဝှက် ပြောပြရှာသည် ။

‘ ဝါဆိုဝါခေါင် ရေတွေကြီးလို့ ’အစချီ သပြေသီးကောက် ကဗျာထဲက ‘ ခရာဆူးချုံ။ ဟိုအထဲက၊ မျှော့နက်မည်းကြီး တွယ်တတ်တယ်။ မျှော့နက် ဆိုတာ ချုံနဲ့ လားကွဲ့၊ မြွေနဂါးတောင် ကြောက်ဘူးကွယ်’ ကို ရွတ်ဆိုရင်း ကြောက်စိတ်တွေ သူငယ်စဉ်က ပျောက်ပြီး၊ ရဲစိတ်ဝင်ခဲ့ရပုံကိုလည်း တစ်ဦးက ပြောပြသည် ။

သပြေညို ကဗျာကို အဘရေးအပြီး၊ ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့် သည့် နေ့တွင် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရသည် ။ ဤထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုကို ကဗျာမြတ်နိုးသူ အတော်များများက သူတို့ စေတနာ အလျောက် အမျိုးမျိုး သုံးသပ်အဓိပ္ပာယ် ပြန်ဆိုကြသည် ကိုလည်း ကြုံရသည် ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်(၇၀)ခန့်က တက္ကသိုလ် မြန်မာစာသင်တန်းချိန် တစ်ချိန်တွင် ပေါရာဏတစ်လုံး၏ အနက်ကို ဆရာဖြစ်သူအား တပည့် တစ်ယောက်က အများ ရှေ့တွင် မေးသည် ။ မြန်မာစာဆရာဖြစ်သူ အဘက သူအသေအချာ ပြန်လည်လေ့ လာပြီးမှ အနက်ကိုပေးလိုကြောင်း တပ

ည့်ကျောင်းသားအား ကောင်းမွန်စွာ ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့သည် ။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့သည့် အတန်းသား တစ်ဦးဖြစ်သူ ဆရာဒဂုန် တာရာက မသိသည် ကို သိသယောင်ယောင် ဟန်မဆောင်၊ မသိသည် ကို မသိကြောင်း အမှန်အတိုင်းပြောသည့် အဘကို သူတလေးတစား ရှိခဲ့ပုံကို ဆရာနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်က ပြောပြ၍ မှတ်သားခဲ့ရသည် ။

ပလုတ်တုတ် ကလေးဂျာနယ်ကအစ အပတ်စဉ်ထုတ်ဝေသည့် ဂျာနယ်၊ လစဉ်ထုတ်ဝေသည့် မဂ္ဂဇင်း၊ နှစ်ပတ်လည် စာစောင်တို့ သည် သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ အဘ၏ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါး၊ ပုံပြင်၊ ဝတ္ထု စသည်တို့ ကို ရွေးချယ်၍ စာစောင်များ ၌ မကြာမကြာ ဖော်ပြကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဘ အမှတ်တရ အထူးစာစောင်များ အဖြစ်လည်း ထုတ်ဝေကြသည် ။

ယနေ့ စာနယ်ဇင်းလောကတွင် ထွက်ရှိနေသော စာစောင် အမျိုးအစား အရေအတွက်က များ လှသည် ။ ထွက်ရှိသမျှ စာစောင်များကို ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုရန် လက်လှမ်းမမီပါ။ သို့သော်လည်း အဘ စာမူအသုံးပြုထားသူများက သူတို့ စာစောင်ကို ကလောင်ရှင်မိသားစုထံ အမှတ်တရ ပို့ပေးတတ်ကြ သည် ။ ထုတ်ဝေသူတို့ ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ၊ ထိုအခါမျိုး၌ အဘ၏ စာ၊ ကဗျာ တို့ ကို အဆင်အပြင်သစ်၊ အသွင်သစ်ကလေးများ ဖြင့် မကြာမကြာ ပြန်လည် ဖတ်ရှုရသည် ။ ဝမ်းသာကြည်နူး ပီတိဖြစ်ရသည် ။

ထုတ်ဝေသူတချို့က အဘ၏ ယခင်ထွက်ခဲ့ဖူးသော လုံးချင်းစာအုပ်များကို ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် စသည် ဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေကြသည် ။ အချို့ကလည်း အဘ၏ စာ ကဗျာတို့ ကို စုစည်းမှုအသစ်၊ အ

သွင် သဏ္ဌာန်တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် လုံးချင်းစာအုပ်အသစ်များ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေကြသည်။ ။ အဘကွယ်လွန်ပြီးခါမှ မိမိကိုယ်တိုင် အချိန်ယူ ရှာ ဖွေစုဆောင်းခဲ့သည့် စာမူတို့ ဖြင့် ထုတ်ဝေသူတို့ အား ကူညီပံ့ပိုးခွင့် ရသ ည် ။ စာအုပ်အဖြစ် မရောက်မီ၊ ပုံနှိပ်စာမူကြမ်းများကို ဖတ်ရှု စိစစ်ခွင့်ရ သည် ။

အဘကဗျာတချို့ကို ဂီတသံစဉ်ဖြင့် သီချင်းအဖြစ်၊ ဖန်တီးသူများ ရှိ သည် ။ ရုပ်ရှင်တချို့၌ နောက်ခံတေးအဖြစ် ရွတ်ဆိုခြင်း၊ ဆီလျော်ရာ ဇာတ်ဝင် ခန်းတစ်နေရာ၌ ကဗျာအဖြစ် ရွတ်ဆိုခြင်းတို့ ကိုလည်း ပြုလု ပ်ကြသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် အဘဇမရှိကာမှ အဘ၏ စာနှင့် ကဗျာများကြော င့် ကဏ္ဍအမျိုးမျိုးမှ ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုးနှင့် ထိတွေ့ ခင်မင်ခွင့် ရသည် ။ စာ ပေအခမ်းအနားအချို့သို့ မိသားစုကိုယ်စား ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည့် အ ခါများ ၌ အဘကိုပို၍ သတိရမိသည် ။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည် ။ အဘနှင့် အမေတို့ ၏ မေတ္တာရိပ်အောက် အေးချမ်းစွာ နေခဲ့ရသည့် ငယ် စဉ်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားမိသည် ။

တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန၊ စာတည်းမှူး ဘဝ အဘနေခွင့်ရသည့် ပုဂံလမ်း၊ အမှတ်(၅)ရှိ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး မို့ မိသားစု ငါးယောက်အတွက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလှသည် ဟု ဆိုရ မည်။ အိမ်ရှေ့မှာ က ပန်းခြံနှင့် မြက်ခင်း၊ အိမ်နောက်မှာ က ကားဂိုဒေါ င်၊ ဝန်ထမ်းများ အတွက် အိမ်တန်းလျား၊ တင်းနစ်ကွင်းတို့ ပါဝင်သည် ။ ခြံမှာ လည်း အကျယ်ကြီးဖြစ်သည် ။

မရန်း၊ ပိန္နဲ၊ ပျဉ်းမပင်တို့ အိမ်ရှေ့မှာ ရှိသည် ။ အိမ်ဘေးနှစ်ဖက် ဝဲ ယာမှာ က မရန်း၊ မန်ကျည်း၊ သစ်တို၊ တရုတ်စကား၊ ကသစ်၊ အိမ်နော က်မှာ က ဗာဒံ၊ စိန်ပန်း၊ ပိတောက်၊ လက်ပံ၊ ကျွဲကော၊ ကနစို စသည့် န

စံကြီးပင်များ ဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိသည် ။ အိမ်ဆင်ဝင်ရှေ့ ပုဏ္ဏရိုက် ပန်းခြံဝိုင်းကလေးအတွင်း၌ အဘ စိတ်တိုင်းကျ မျိုးရွေးပြီးစိုက်ထားသည့် နှင်းဆီရုံနှစ်ရုံ၊ သုံးရုံပင်တိုင် ရှိသည် ။ ရောင်စုံရွက်လှပင်များကလည်း သူ့အစု ကလေးတွေနှင့် သူတို့ ရှိသည် ။ နှင်းပန်း၊ နေကြာ၊ ဒေလီယာ စသည် တို့ ကို လည်း သူ့အခင်းကလေးများ နှင့် သူ ရာသီရွေးသည့် အပင်များကို သူ့ရာသီ အလိုက် အဘစိုက်သည် ။ ဆင်ဝင်က ခြံဝိုင်းကလေးထဲသို့ ကူးသည့် နေရာတွင် ခွာညိုပန်းစင် ခုံးကလေးရှိသည် ။ သစ်ခွစင်တွင် မြန်မာသစ်ခွတချို့ကိုလည်း ချိတ်ဆွဲထားသည် ။

ပန်းခြံပတ် ကတ္တရာလမ်းကလေး၏ တစ်ဘက်အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးနှင့် ပတ်လမ်းကလေးအကြား မြေကွက်လပ်က အဘ၏ စံပယ်စိုက်ခင်းဖြစ်သည် ။ စံပယ်ရုံများ ဘေးမှာ က ဆိတ်ဖလူးပင်၊ ရဲယိုပင်တို့ ရှိသည် ။ အိမ်ရှေ့ ယာဘက်ထောင့်ရှိ ပျဉ်းမပင်တိုင်အောင်လည်းကောင်း၊ အိမ် ယာဘက်ဘေး မီးဖိုဆောင်နှင့် ခြံစည်းရိုးအကြား မြေကွက်လပ် တွင် လည်းကောင်း၊ စိုက်ခင်း ကလေးများ ရှိသည် ။ ပဲတောင့်ရှည်၊ ပဲစောင်းလျား၊ သခွား၊ ဘူးစင်၊ ချဉ်ပေါင်၊ ဂေါ်ဖီ၊ ဆလတ်၊ ဟင်းနုနယ်၊ ငရုတ်၊ ခရမ်း၊ ရုံးပတီခင်းများ ရာသီအလိုက် ရှိသည် ။ ခြံစည်းရိုးမှာ ကင်းပုံပင်များ တောက်လျှောက်ပြေးထားသည် ။ ကင်ပွန်းချဉ် ရုံတစ်ရုံနှင့် အသီးနည်းသော ကလန်ကလား သံပရာတစ်ပင်လည်း ရှိသည် ။

အိမ်နောက်ဘက်၊ အိမ်နှင့် တင်းနစ်ကွင်းအကြား၌ ကျွဲကော နှစ်ပင်နှင့် ဒန့်သလွန်ပင်တို့ ရှိသည် ။ ကျွဲကောက အနီမျိုးတစ်ပင်၊ အဖြူ မျိုးတစ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ၊ အသီးက အချို့နည်းသည် ။ တင်းနစ်ကွင်းနှင့် အိမ်ခြံစည်းရိုးအကြား မြေကွက်လပ်မှာ ငှက်ပျောပင်တန်းတစ်ခုရှိသည်

အိမ်ရှေ့ဝဲဘက်၊ ခြံအဝင်ကားလမ်းနှင့် မရန်းပင်ကြီးအကြား မြေကွက်လပ်ကား၊ အဘ၏ ခတ္တာ၊ လေးကျွန်းကြာခိုင် စိုက်ခင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ။ ဆယ့်ငါးပေ ပတ်လည်ခန့်ရှိသည့် ပန်းခင်းမို့ ကျန်စိုက်ခင်းများ နှင့် နှိုင်းစာလျှင် အတော်ကြီးနေ၍ စိုက်ခင်းကြီးဟု တင်စားခေါ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

အဘက စိုက်ပျိုးရေးကို အလွန်ဝါသနာပါသည်။ ။ ပန်းပင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် စားပင်များကို အဘကိုယ်တိုင် တစ်ဦးတည်းသော်လည်းကောင်း၊ အဘရုံးစာရေးကြီး အညာသား ကိုကျော်သိန်း အကူဖြင့် သော်လည်းကောင်း စိုက်ခဲ့သည် ချည်းဖြစ်သည်။ ။ မြေတူး၊ မြေဆွ၊ ရေလောင်းသည် တို့ ကိုတော့ ကိုကျော်သိန်းက ပင်တိုင်လုပ်သည်။ ။ ပေါင်းသင်သည့် အခါ သားသမီးများက အဘကို ဝိုင်းကူကြသည်။ ။ ထမင်းစားပွဲတွင် ခြံထွက်အသီးအနှံ ဟင်းပွဲတစ်ခုခု သို့မဟုတ် တို့ စရာ တစ်ပွဲတို့ ကတော့ နေရာယူထားတတ်သည်။ ။

ဘုရားတင်ရန် ဘုရားပန်းကို ဈေးကဝယ်၍ တင်ရသလို၊ အဘပန်းခင်းများက ထွက်သော ပန်းများ ဖြင့်လည်း တင်ရသည်။ ။ နှင်းဆီဖြူ၊ နီ၊ ဝါ၊ ပန်းရောင်တို့ ကို ဘုရားပန်းအိုး အလှထိုးနိုင်သည်။ ။ လေးကျွန်းကြာခိုင် ရာသီရောက်လျှင်၊ ပန်းများက ဘုရားတင်မနိုင်လောက်အောင် ပွင့်ကြသည်။ ။ အိမ်နီးနားချင်းများ သို့ လက်ဆောင်ပင်ပေးနိုင်သေးသည်။ ။ စံပယ်၊ ဆိတ်ဖလူး ပန်းပွင့်ကလေးများ ပန်းကန်ပြားထဲ ဖြန့်ထည့်ပြီး ဘုရားပူဇော်ရသည်။ ။ ရောင်စုံ ရွက်လှပန်းများကိုလည်း ပန်းအိုးထိုးသည်။ ။ သူတို့ က ကြာကြာခံသည်။ ။

ခြံဝင်းကကျယ်၊ အပင်တွေကလည်း များ သည် မို့၊ ငှက်ပေါင်းစုံလည်း လာကြသည်။ ။ ဆက်ရက်၊ စာကလေး၊ ကျီကန်း၊ ခို၊ ချိုးလည်း ပြော

က်၊ နံပြီစုတ်၊ ဗွတ်ခွဲ၊ ဗွတ်ကလုံ၊ သပိတ်လွယ်တို့ ကား တွေ့ရိုးတွေ့စဉ်ငှက်များ ဖြစ်သည် ။ ရာသီအလိုက် လာတတ်သော ငှက်များ အကြောင်းကိုလည်း အဘကပြောပြသည် ။ ငှက်အော်သံကြားပြီး မတွေ့ရသည့် အခါ၊ ရအောင် ရှာပြီး သားသမီးများကိုပြသည် ။ ငှက်အမျိုးအမည်များ ၊ အလေ့အကျင့် စရိုက်ကလေးများကို ပြောပြသည် ။

အသံကြီးကြီး၊ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်တတ်သော ငှက်ဝါကြီး (Oriole) များက အောက်တိုဘာလဆိုလျှင် ရောက်လာကြသည် ။ အပင်ထိပ်ဖျားတွင် သာ နားလေ့ရှိကြသည် ။ ကသစ်ပင်၊ ပိတောက်ပင်ထိပ်ဖျား၊ ရွက်ကြို၊ ရွက်ကြား ရှာကြည့်ကြရသည် ။ တင်းနစ်ကွင်းပေါ်တွင် တော့၊ ဟိုပြေး သည် ပြေး ငြိမ်ငြိမ် နေခဲ့သည့် မြီးညောင့်ကောင် (Wagtail) ကလေးများကို တွေ့ရသည် ။ ခြံစည်း ရိုးအတွင်းမှ လည်းကောင်း၊ ဓာတ်ကြိုးတန်းပေါ်မှာ နားလျက်လည်းကောင်း တကျစ်ကျစ်အော်သည့် ကောင်ယင်ငှက် (Brown Shrike) များ လည်း ရောက်လာကြသည် ။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်က တက္ကသိုလ်နယ် အတွင်း စက်တင်ဘာလ (၁၄)ရက်နေ့မှာ ကောက်ယင်ငှက် အော်သံကို စ၍ ကြားရသည် ကို အဘ မှတ်တမ်းရေးခဲ့ဖူးသည် ။ တရုတ်ပြည် ဆောင်းရာသီ အလွန်အေးသည့် အခါ အအေးပေါ့သော မြန်မာပြည် ဘက်သို့ ကူးလာကြသည့် ငှက်များ ဧပြီလရောက်လျှင် သူတို့ ဒေသရင်းသို့ ပြန်ကြတော့သည် ။ တတုံတုံနှင့် တစ်နေကုန် အသံသာ ကြားရသည့် ပန်းထိမ်ဖိုငှက် (Coppersmith) ကလေးများကို သစ်ပင်ထိပ်၊ ရွက်ကြို၊ ရွက်ကြားက မရရအောင်ရှာ၍ အဘကပြသည် ။ ပါးနီနီ၊ အမောက်နက် ကလေးထောင်ထောင်နှင့် ဗွတ်ကလုံ ငှက်ကလေးတို့ ကလည်း သူတို့ ရောက်လာသည် နှင့် သူတို့ အသံသာသာ ကလေးများ ဖြင့် အသိပေး တတ်သည် ။

ခြံကျယ်ကျယ်၊ အရိပ်အဝါသကောင်းသည် မို့ ကစားစရာနေရာ

တွေ က မရှားပေ။ ကလေးတို့ ဘာသာဘာဝ၊ ပျော်ပါးဆော့ကစားကြသ
ည် ကို အဘရော၊ အမေပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခွင့်ပြုထားသည် ။ မန
က် စောစော မှတ်ဉာဏ်ကောင်းချိန် ကျောင်းစာမှန်မှန်လုပ်ရန်ကိုတော့
အမေက အစဉ် ကြပ်မတ်သည် ။
ကျောင်းစာပြီးလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ စာဖတ်ချိန်ပြီးလျှင် သော်လည်း
ကောင်း ကစားခွင့်ပြုထားပါသည် ။

အချိန်အခါ ဝါသနာအလျောက် ပူဆာသည့် အခါ၊ ဂျင်ပေါက်ကစားဖို့
ဂျင်၊ သားရေကွင်းပစ်ဖို့ သားရေကွင်းဘူးလိုက်၊ ဂေါ်လီကစားနည်း
အမျိုးမျိုး ကစားနိုင်ရန် ဖန်ဂေါ်လီ၊ ကြွေဂေါ်လီ၊ စဉ်ရည်သုတ်ဂေါ်လီ စ
သည် တို့ ကို ဝယ်ပေးသည် ။ အိမ်ခြံနောက်ဘက်တွင် ဘောလုံးကွင်း နှ
စ်ကွင်းစာခန့် ကွင်းကြီးရှိသည် ။ သထုံဆောင်နှင့် အင်းဝဆောင် နှစ်
ဆောင်တို့ ၏ ဘေးတောက်လျှောက်ကာရံထားသည့် သံစည်းရိုးဝင်း ထိ
အောင် ကွင်းကြီးက ကျယ်သည် ။ ကွင်းကြီးထဲ ဘေးကင်းရန်ကင်း စွန့်
လွှတ်ကစားနိုင်သည် ။ ရောင်စုံစွန်များ အဘက ဝယ်ပေးသည် ။
အစပိုင်းတွင် စွန်ကြိုးရှည်ရှည်ကိုင်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ အရှိန်နှင့် ပြေး
ကာ စွန်လွှတ်ရသည် ။ နောက်ပိုင်း၌ ကား စနစ်တကျ စွန်လွှတ်ကစားနိုင်
ရန် ရစ်ဘီးကြီး ဝယ်ပေးသည် ။ ရစ်ဘီးကြီးနှင့် စွန်လွှတ်ရသည် မှာ
အားရပါးရ ရှိလှသည် ။

မိုးကျသည် နှင့် ကွင်းကြီးအနံ့ ချုံနွယ်၊ အပင်ငယ်၊ မြက်ပင်တို့ က
အပြိုင်း အရိုင်းပေါက်လာကြသည် ။ ကွင်းအနံ့လျှောက်ပြေးရန် မလွယ်၊
လမ်းလျှောက်ရာ၌ပင် ချုံနွယ်များကို အတော်ရှောင်သွားရသည် ။ ထိုအ
ခါမျိုး၌ မောင်နှမတစ်စု ချုံကြိုချုံကြားတိုးပြီး၊ ကွင်းအနံ့ ဝါဆိုပန်းခူး ထွ
က်ကြသည် ။ မှိုရှာထွက်ကြသည် ။ အဝကျယ် ဖန်ပုလင်းကြည်ကြည်
ထဲ ရေဖြည့်ကာ ကွင်းဆင်းကြသည် ။ နွားခြေရာကွက်၊ ရေအိုင်ငယ်က

လေး များ အထဲ ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း လိုက်ရှာကြသည် ။ တွေ့လျှင် လက်ခုပ်ဖြင့် ဖားလောင်းကလေးများကို ဆယ်ယူပြီး ဖန်ပုလင်းထဲ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထည့်သည် ။ ရွံ့ရည်အနည်းငယ် ရောသွားသည် ။ ဖန်ပုလင်းအတွင်း ဖားလောင်းကလေးများ ကူးနေသည် ကို ကြည့်ပြီး အလွန်ပျော်ရသည် ။ ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း ကလေးများ အတော်အသင့်ရလျှင် အိမ်ပြန်ကြသည် ။ ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်မှာ ဖန်ပုလင်းကို တင်ပြီး နေ့စဉ် ဖားလောင်းကလေးများကို အရိပ်တကြည့် ကြည့်ရှိကြသည် ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးပီပီ အတတ်ဆန်းတတ်ကြသည် ။ ကျောင်းဆောင်များ ၌ နှစ်လည်ထမင်းစားပွဲများ လုပ်လေ့ရှိသည် ။ ပွဲပြီးလျှင် အခမ်းအနား အလှဆင်ရောင်စုံစက္ကူ ဖဲကြိုးလိပ်ကလေးများကို ကျောင်းသားကြီး များက ကလေးတွေဆော့ဖို့ ပေးလေ့ရှိသည် ။ ထိုသို့ ရထားသည့် ဖဲကြိုးအပြာ၊ အဝါ တို့ ကို ရေထဲစိမ်ရလာသည့် ရေပြာ၊ ရေဝါတို့ ကို ဖားလောင်းကလေးများ မွေးထားသည့် ဖန်ပုလင်းထဲသို့ လောင်းထည့်ကြသည် ။ ဖားလောင်းကလေးများကို ဆေးရောင်စုံ ရေထဲ ကူးစေပြီး၊ အမြင် တစ်မျိုးဆန်းအောင် လုပ်ကြသည် ။ အဘ တွေသွား၍ နောက်မလုပ်ရန် အကျိုးအကြောင်းနှင့် ပြောဆို ဆုံးမပြီး ဖားလောင်းကလေးများကို ရေအိုင်ထဲသို့ ပြန်လွှတ်စေသည် ။

ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်က အိမ်နောက် တင်းနစ်ကွင်းကို ကြက်တောင် ရိုက်ကစားရန် ကွင်းအဖြစ် အဘဖန်တီးပေးသည် ။ ဘက်တန်ကောင်းကောင်း ၊ ကိုင်တွယ်ကစားနိုင်လာသည့် အခါ တစ်ဆင့်တက်ပြီး တင်းနစ် ဘက်တန်ဘောလုံးတို့ ဝယ်ပေးသည် ။ အစ်ကိုကြီးက သုံးနှစ်ခန့်ကြီးသည် ။ စောစောစီးစီး ရာလေးစက်ဘီးအနက်ကလေးရသည် ။ အစ်ကိုကြီး စက်ဘီးစီးသည့် အခါ ကလေးပီပီ စက်ဘီးဘေးက ပြေးလို

က်ရသည် က အမောပင်။ အချိန်တန်လာသည့် အခါ ဟန်းဘား စက်ဘီး အနီကလေး တစ်စီးကို အဘ ဝယ်ပေးသည် ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တ ပျော်တပါး စက်ဘီးအတူ စီးကြရသည် ။

သင်္ကြန်ကျလျှင် ငယ်စဉ်က နို့ဆီခွက်ဖြင့်သာ ရေပက်ကြရသည် ။ ရေပက်စရာလူဆို၍ လည်း အိမ်နောက် ဝန်ထမ်း တန်းလျားတွင် နေသည့် အဘရုံး ဝန်ထမ်းမိသားစုများ နှင့် ကားမောင်းသမားမိသားစု၊ သတင်း စာပို့လုလင်၊ ပေါင်မုန့်နှင့် နွားနို့ပို့သည့် ဟိန္ဒူအဘိုးကြီးတို့ သာရှိသည် ။ ၁၉၅၃-ခုနှစ် သင်္ကြန်က မောင်နှမသုံးယောက်စလုံးအတွက် မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သည် ။ ယေးလ်တက္ကသိုလ်၌ အဘခြောက်လကြာမျှ ဘာသာဗေဒပညာ လေ့လာဆည်းပူးပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဒီဇင်ဘာလတွင် ပြန်လာသည် ။ သားသမီး သုံးယောက်စလုံးအတွက် ရေကစားရန် ရောင်စုံသေနတ်ကလေးများ ဝယ်လာပေးသည် ။ ထိုအချိန်က အထူးအဆန်းသဖွယ် ရှားရှားပါးပါး ရေသေနတ်ကလေးများ နှင့် ရေကစားကြရသည် ။ မောင်နှမတစ်စုလုံး ပျော်မဆုံး၊ မျောက်အုန်းသီးရသည့် နယ် ဖြစ်နေသည် ။ သားသမီးများ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး အဘနှင့် အမေတို့ က ပြုံးရယ်၊ ပီတိ ဖြစ်လျက်ရှိကြသည် ။ အသက်ခြောက်နှစ်သာသာအရွယ်၊ အမေရိကန် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ပထမဆုံး ဝတ်ဖူးသောအချိန်လည်း ဖြစ်သည် ။ သူစိတ်ချရလောက်သော အရွယ်ရောက်မှ အဘက မောင်နှမ သုံးယောက်ကို ပုဂံလမ်းထိပ် ရေကစားမဏ္ဍပ်သို့ ရေက စားလွှတ်သည် ။ သားနှစ်ယောက်ကို ကြေးဖြတ်ကြီးများ ဝယ်ပေးသည် ။ သမီးထွေးကို ကြေးဖြတ်ငယ်ငယ်တစ်လက် ဝယ်ပေးသည် ။

အလံပြဘုရားလမ်းရှိ အင်္ဂလိပ်မက်သဒစ် အထက်တန်းကျောင်းသို့ မူလတန်းကစ၍ တက်ရသည် ။ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးသည့် ကင်းထောက်အဖွဲ့ကိုဝင်ရန် အဘက အားပေးသည် ။ ဝံပုလွေင

ယံ အဆင့် ကစဝင်ရသည် ။ အသက်(၁၁)နှစ်ပြည့်ပြီးသည့် အစ်ကိုကြီး ကင်းထောက် ဖြစ်သည် ။ ကြီးသည် သေးသည် အဓိကမကျ၊ ကောင်းမှု တစ်ခုခုကို နေ့စဉ် လုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြရသည် ။ ရေချမ်းစင် ရေဖြည့်ခြင်း၊ လမ်းသွားရင်း လမ်း၌ တွေ့သော အမှိုက် ကောက်ခြင်း၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား လိုအပ်သည့် အကူအညီပေး ခြင်းစသည့် လူမှု ဝန်ထမ်းအလုပ်များ စွာထဲမှ တစ်ခုခုကို ကြိုကြိုက်သလို လုပ်နိုင်သည် ။ ကင်းထောက်များ ညအိပ်စခန်းထွက်ရသည့် အခါရှိသည် ။ အိမ်ဝဲဘက် မရန်းပင်နှင့် မန်ကျည်းပင်ကြီးအကြား မြေကွက်လပ်တွင် ယာယီတဲတိုး ၊ တာရပတ်ခင်း၍ အိပ်ကြရသည် ။ ထင်းမီးနှင့် ညစာ ချက်ပြုတ် စား သောက်ကြသည် ။

ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် ကျောင်း၌ ဗန်တိုသင်တန်း တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်ရှိသည် ။ စာကျက် မထိခိုက်က အဘက ခွင့်ပြုသောကြောင့် ဗန်တိုသင်တန်းလည်း တက်ဖြစ်လိုက်သည် ။ အစ်ကိုကြီးက ကိုယ်ကာ ယဖွံ့ဖြိုး ကျန်းမာရေးကို စိတ်ဝင်စားသည် ။ အဘက သူ့မိတ်ဆွေ ကာ ယဗလ ဦးထွန်းရှိန်ကို အကူအညီတောင်းသည် ။ အဘအပေါ် ခင်မင်မှုကြောင့် အလေးမနည်းပညာကို အိမ်တိုင်ရာရောက် လာသင် ပေးရှာသည် ။ ကိုကြီး နှင့် အတူ သင်တန်းတက်လိုက်သေးသည် ။ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်ကား မရှိခဲ့ပါ။ အဘကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးသောကြောင့် အနုပညာကျောင်းက စန္ဒရားဦးဌေးအောင်၏ အိမ်တွင် ဖွင့်လှစ်သော သီချင်းကြီးစန္ဒရား အတီးသင်တန်းတက်ဖြစ်သည် ။ နောက်ပိုင်း ကျောင်းစာများ လာ၍ သင်တန်း ရပ်လိုက်ရသည် ။ သီချင်းပုဒ်ရေ အတော်များများ တက်လိုက်ရသည် ။

ကျေးငှက်သတ္တဝါတို့ ကို အဘ ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်ရှိသည် ။ အိမ်မွေး သတ္တဝါအတော်စုံစုံ အဘမွေးခဲ့သည် ။ ကြွက်ဖြူ၊ ယုန်၊ ရွှေငါး၊

ငွေငါး၊ ကြက်တူရွေး၊ ငန်း၊ ခို၊ ကြက် စသည် တို့ကို အဘ တယုတယ အိမ်တွင် မွေးခဲ့သည် ကို အမှတ်ရသည် ။ အဘ ခုတင်ပေါ်တက်၊ အဘ နားမှာ အိပ်သည့် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင် တစ်ချိန်ကရှိခဲ့ဖူးသည် ။ အဘ ရုံးပြန်ချိန် လမ်းထိပ်မှာ စောင့်ကြိုလေ့ရှိသည့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်လည်း အဘမွေးခဲ့ ဖူးသည် ။

၁၉၅၇ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းလောက်တွင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ကိုယ်စား လှယ် အဖွဲ့နှင့် အတူ၊ တရုတ်၊ ရုရှား၊ ပိုလန်၊ ချက်နိုင်ငံနှင့် အရှေ့ဂျာမနီ နိုင်ငံသားများ သို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီး သွားရသည် ။ ခရီးမှ ပြန်လာသည့် အခါ ချက်နိုင်ငံက လက်ဆောင်ပေးလိုက်သည့် လေသေနတ်တစ်လက် အဘနှင့် ပါလာသည် ။ နို့ဆီဘူးခွံ၊ ဗာဒံပင်စည်ပေါ် ပြုလုပ်ထားသည့် အမှတ်အသားတို့ ကို လက်တည့်စမ်း၊ ပစ်ကစားရန် အဘက လေသေနတ်ကို သုံးခွင့်ပြုသည် ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ သူတစ်လှည့် ကိုယ်တစ်လှည့် လက်တည့်စမ်း ကြသည် မှာ လက်ဆောင်ရလာသည့် ကျည်ကလေးများ ရက်ပိုင်းအတွင်း ထက်ဝက်ကျော်ကုန်သည် ။ တစ်ရက်မှာ ခွင့်ပြုချက်ကိုဖောက်ပြီး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပုတ်သင်ညို တစ်ကောင်ကို လက်တည့်စမ်းကြသည် ။ ပြီးတော့ ပုတ်သင်ညို အသေ အကောင်က လေးကို ဗာဒံပင်အောက်မှာ အမှတ်အသား ပြုကာ မြေမြှုပ်ကြသည် ။ သည် အဖြစ်ကို အဘသိသွားသည် ။ ထိုနေ့က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက်မဆင်းကြရ။ ထမင်း တစ်နပ်လွှတ်ကြသည် ။ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် သူတစ်ပါး အသက်မသတ်ရန် မှတ်မှတ်ရရ သင်ခန်းစာပေးခံကြရခြင်းဖြစ်သည် ။

မိသားစု စုံစုံညီညီ ထမင်းလက်ဆုံစားရသည် မှာ ညစာထမင်းပိုင်း ဖြစ်သည် ။ ထမင်းစားခိုက် စကားကျယ်ကျယ်မပြောရန်၊ လက်ပေနှင့် ဟင်းခပ်ဇွန်းကို မကိုင်ရန်၊ ထမင်းဝါး၊ ဟင်းချိုသောက်သည့် အခါများ ၌

အသံမမြည်အောင် သတိထားဖို့ အရေးတို့ ကို အဘသင်ပေးသည် ။ ညနေ ထမင်းစားပြီးသည့် အခါ အစာကြော၊ အညောင်းအညာပြေရန် ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်တတ်ကြသည် ။ မိုးတိမ်ကင်းစင်သော ညများ တွင် ကောင်းကင်ကြီး၌ မြင်ရသော ကြယ်များ အကြောင်း အဘပြောပြတတ်သည် ။ ကြယ်အစုအဝေးများ နှင့် ခေါ်ဆိုသည့် အမည်များ ဆယ့်နှစ်လ ရာသီကြယ်များ စသည့် အကြောင်းတို့ ကို ပြောပြသည် ။ ဓူဝံကြယ်၊ ခုနစ်စဉ် ကြယ်၊ မောင်ရင်ဆိုင်ထမ်းကြယ် စသည် တို့ နှင့် ငယ်စဉ်ကပင် ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည် ။

လမ်းခဏလျှောက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက် စာကျက်ကြရသည် ။ အိပ်ရာမဝင်မီ ညစဉ် မပျက်မကွက် ဘုရားကန်တော့ကြရသည် ။ အဘရော၊ အမေပါ ဘုရားရှိခိုးများ သင်ပေးကြသည် ။ အဘ ဆယ်နှစ်သား အရွယ်ခန့်က အဘကို ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ကလေးတွင် လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ပရမတ္ထသံခိပ်အသင်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ။ အမေကြီးမမိ (အဘ ၏ မိခင်ကြီးဒေါ်မိ)၊ အမေနု (အဘ၏ အစ်မကြီး ဒေါ်တင်နု) တို့ ၏ အမျိုး သမီး ပရမတ္ထသံခိပ်ရွတ်သံ တရားသံတို့ က လွှမ်းသောကာလဖြစ်သည် ။

သားဖြစ်သူကို အမေကြီးမမိက လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခုနစ်နေ့ဘုရားရှိခိုးကို ညရောက်လျှင် ပြန်သင်ပေးသည် ။ ပါဠိပါဌ်သားကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်တတ်သော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဘုရားရှိခိုး ကဆို၍ အလွန်ကောင်းသလို မှတ်ရလည်း လွယ်သည် ။ အဘက သူကိုယ်တိုင် အလွန်ကြိုက်ခဲ့သော ထိုဘုရားရှိခိုးကို သားသမီးများအား ပြန်သင်ပေးသည် ။ ခုနစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ကကြီးသည် ။ ဘုရားရှင်တော်မြတ် ပဋိသန္ဓေ ယူသည့် လနှင့် ရက်ဖွားတော်မူ၊ ဘုရား ဖြစ်တော်မူ၊ ဓမ္မစကြာတရားတော် ဟောကြားတော်မူ၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မူ

သောရက်၊ လတို့ ကို အလွယ်တကူ အမှတ်ရစေသည်။ ။ နေ့ရက်များ အလိုက် အစွဲပြုသတ်မှတ်သော နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ကြွက်၊ ဆင် စသည့် သင်္ကေတများကိုလည်း အမှတ်ရလွယ်စေခဲ့သည်။ ။

အိပ်ရာဝင်ချိန်၊ အခါအခွင့်သင့်သည့် အခါများ ၌ ပုံတိုပါဠိစများကို အဘက ပြောပြတတ်ရှာသေးသည်။ ။ ပုံပြင်အစအဆုံး မမှတ်မိသော်လည်း ပုံပြင်တချို့ကို ဟိုတစ်စ၊ သည် တစ်စ ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေသည်။ ။ ကော်ဇောပျံ၊ စင်ဒရဲလား၊ ခင်နှင်းဖြူ၊ နှမမုန့်ရောင်း မောင်မုန့်ထောင်း၊ မတစ်-မနှစ်၊ ညီနောင်ငါးဦး၊ ပုစဉ်းတောင်အင်္ကျီ၊ ညောင်ညောင် ညက်ညက် တွန်စဂျက် တို့ ကို အဘပြောပြခဲ့ဘူးသည် ကို အမှတ်ရသည်။ ။ အဘ ပုံပြင်ပေါင်းချုပ် စာအုပ်အတွက် စာမူများ စုသည့် အခါတွင် မှ ၊ အဘပြောပြခဲ့သော ပုံပြင်များမှာ အဘကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့သော ဘာသာ ပြန်ခဲ့သော ပုံပြင်အများ စုဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိတော့သည်။ ။

ပုံပြောပြရသည့် အရွယ်လွန်လာသည့် အခါ၊ ဖတ်စရာရုပ်ပြ၊ ကာတွန်းနှင့် ပုံပြင်စာအုပ်များ အဘ ဝယ်ပေးသည်။ ။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်၊ ဘာသာပြန်စာပေအသင်း၊ စာပေဗိမာန် အစည်းအဝေးသွားရသည်။ ။ အစည်းအဝေးအပြီး အစည်းအဝေးကြိုဖို့ ဗောက်ဆောကားကြီးနှင့် အဘပြန်လာသည် ကို မောင်နှမသုံးယောက် မျှော်ကြရသည်။ ။ ကား တံခါးဖွင့်။ အဘကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် အခါ မပျက်မကွက် ပါလေ့ရှိသော ဖတ်စရာ ရုပ်ပုံစာအုပ်များကို သူ့ထက်ငါ အပြေးအလွှား ယူကြသည်။ ။ မြို့ထဲ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ Smart and Mookerdum စာအုပ်ဆိုင်ကြီးကို အစည်းအဝေးကားကြိုနှင့် အဘ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် သာ သွားနိုင်သည်။ ။

အဘဝယ်လာပေးလေ့ရှိသော ဖတ်စရာစာအုပ်များက မျိုးစုံရှိသည်။ ။

Robinson Crusoe, Lord Jim စသည် တို့ ကဲ့သို့ Junior Classic များ ပါသည်။ Rip Kirby, Spy 13, Buck Jones, Kit Carson, Battler Britton, Dogfight Dixon တို့ ကဲ့သို့၊ စုံထောက်ပုံပြ၊ Cowboy ပုံပြင်၊ စစ်အတွင်းဇာတ်လမ်းပုံပြင်များ၊ သမီးထွေးအတွက် School Girl ရုပ်ပြဇာတ်လမ်းစုံစာအုပ်များလည်း ပါသေးသည်။ Junior Classic စာအုပ်တွေက အရွယ်ကြီးပြီး၊ ရုပ်ပုံတွေက ဆေးရောင်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။ အလျားရှည်၊ အရွယ်သေးသေး Lady Bird Series ရုပ်ပြစာအုပ်ကလေးများကိုလည်း မကြာမကြာ အဘဝယ် ပေးသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ရုပ်ပြစာအုပ်တွေကို အပတ်စဉ် တဝကြီး ဖတ်ရသည်။ ကလေးဂျာနယ်ကတော့ တစ်လမှ တစ်ကြိမ်သာ ဖတ်ရသည်။ စာနှင့် အရုပ်မျှ၍ ပါသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ မော်ဒန်နှင့် မောင်ကမ္ဘာ ရုပ်ပြ သက်သက် ကာတွန်းစာအုပ်နှစ်မျိုး ဖတ်ရသည် ကိုလည်း မှတ်မိသည်။

အဘ ရုံးအားရက်တွေကို ငယ်စဉ်က မောင်နှမသုံးယောက် မျှော်တတ်ကြသည်။ အကြောင်းကား ညနေ နေစောင်းချိန် မိသားစုကို အင်းယားကန်သို့ ရေကူး၊ လှေလှော်၊ လမ်းလျှောက်ခေါ်သွားတတ်၍ ဖြစ်သည်။ ပုဂံလမ်း အိမ်ခြံစည်းရိုး နောက်ပေါက်မှ ထွက်၊ တက္ကသိုလ်ဆရာများ အသင်း တစ်ထပ် တိုက်ပုကလေး ဘေးလမ်း၊ သစ်တို၊ သရက်ပင်ကြီးများ အောက်မှ နှစ်မိနစ်ခန့် လျှောက်လိုက်လျှင်၊ ဂျဒ်ဆင်ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းထိပ်ကစကာ၊ တက္ကသိုလ် ဗဟိုစာကြည့်တိုက်ဘေး၊ အင်းဝဆောင်ရှေ့အတိုင်း အင်းယားလမ်းသို့ ပေါက်သည့် ကတ္တရာလမ်းကို ရောက်သည်။ လမ်းကိုဖြတ်ကျော်လိုက်သည် နှင့် အင်းယားဆောင်ကျောဘက်၊ ခြံစည်းရိုးတန်းဘေးအတိုင်း သွားသည့် လူသွားလမ်းကလေး ရှိသည်။ အဆိုပါလမ်းကလေးကို နေပြောက်မထိုး၊ ဆင်နင်းသရက်၊ သစ်တို၊ မရန်း၊ ကညင်၊ ရွေးပင်ကြီးတို့ က အပေါ်မှ မိုးထားသည်။

ရွေးပင်ကြီးအောက်ရောက်လျှင် ရွေးစေ့နီနီကလေးများကိုကောက်
လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး မြန်မာ့အချိန်အတွယ်တွင် ရွေးစေ့ကလေးများ ၏
အသုံးဝင်ပုံကို ရှင်းပြသည်။ ။ လမ်းဘေးချုံနွယ်တို့ တွင် တွယ်ကပ်၍ လ
ည်းကောင်း၊ လေထဲလွင့်မျောလျက်လည်းကောင်း၊ ငွေရောင် အမွှေးဖွား
ဖွားနှင့် လဲစေ့ကလေးများ တွေ့ရတတ်သည်။ ။ အင်းယားဆောင်နောက်
ဘက်ရှိ လဲပင်များမှ လေဆောင်ရာ ပါလာကြသော လဲစေ့ငယ်များ ဖြစ်
သည်။ ။ တစ်ဖန် လမ်းတွင် ဟိုတစ်ခု၊ သည် တစ်ခု ပြန့်ကျဲကျနေသော
ကညင်သီးများကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။ ။ ကညင်သီးများ ၌ သဘာဝ
အလျောက် ပန်ကာသဖွယ် ဒလက်ကလေးများ ပါသည်။ ။ မိုးထိုးမြင့်တ
က်နေသည့် ကညင်ပင်ကြီးမှ ကညင်သီးများကြွေအကျ၊ လေဝယ် ရဟ
တ်ယာဉ်ကဲ့သို့ ပျံသန်းလွင့်မျောနေသည် ကို မြေပေါ်မကျရောက်ခင်၊ လ
က်ဝယ်အမိရ လိုက်ဖမ်းရသည် က ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ ။ လဲ
စေ့၊ ကညင်သီး တို့ ကို ဥပမာပေးပြီး သစ်ပင်မျိုးစေ့များ လေဆောင်ရာ
အရပ်သို့ ပျံ့နှံ့ကျရောက်ပြီး အပင်ပွားနည်းတစ်မျိုးကို အဘကပြောပြသ
ည်။ ။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမကြီးနောက် အင်းယားလမ်းအတိုင်းသွားသည့်
တက္ကသိုလ်ဝင်း၊ ခြံစည်းရိုးကြီးတစ်နေရာဝယ်၊ လူဝင်ပေါက်တစ်ပေါက်
ရှိသည်။ ။ ထိုဝင်ပေါက်ကလေးသို့ မြေလမ်းကလေးက ဦးတိုက်သည်။ ။ စ
ည်းရိုး ပေါက်ကထွက်၊ ကတ္တရာလမ်းမကိုကျော်၊ ယာဘက်သို့ လမ်းဆ
က်လျှောက် လျှင် ခဏအကြာ၊ တက္ကသိုလ်လှေလှော်ရွက်တိုက် အသင်း
တည်ရာသို့ လျှောဆင်းသွားသည့် မြေနီလမ်းရှိရာ ဝင်းပေါက် ကြီးသို့
ရောက်သည်။ ။ မောင်နှမသုံးယောက်၊ ကုန်းလျှောလမ်းကလေး အတိုင်း
ရေချိုးဆိပ်၊ လှေဆိပ် ရှိရာဘက်သို့ ပြေးဆင်းလေ့ရှိကြသည်။ ။ ကမ်းနှင့်
မနီးမဝေး၌ အဝတ်အစားနှင့် ပစ္စည်းများ အပ်နှံနိုင်သော တစ်ထပ်တိုက်

ငယ်တစ်လုံးရှိသည်။ ။ ရေမကူးတတ်သူများ ၊ ကလေးများ အတွက် လေအပြည့်ထိုးထားသော ကားကျွတ်၊ ဗောကြီးများကိုလည်း ငှားနိုင်သည်။ ။

ကျွတ်ဗောကြီးများ ကိုယ်စီကိုင်ပြီး ရေထဲပြေးဆင်းကြရသည့် ရက်တွေက ပျော်စရာကောင်းသည်။ ။ လက်နှစ်ဖက်က ကျွတ်ဗောကိုကိုင်၊ ခြေဆန့် ပြီး ခြေခတ်နည်းကို အဘသင်ပေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ရေထဲ လက်ဆွဲ၊ ကူးခပ်ပုံကို သင်ပေးသည်။ ။ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးမှာ ကျွတ်ဗောကြီးပေါ် ပက်လက်လှန်အိပ်၊ အဘက ကျွတ်ဗောကို ရေထဲလှည့်ပတ် ဆွဲပေးသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ။ စည်းစိမ်အလွန်ရှိသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ။ ရေထဲကူးခပ်ဆော့ကစားပြီး ကမ်းပေါ်တက်၊ အဝတ်အစားလဲကာ၊ မောမောပန်းပန်းနှင့် လှေဆိပ်အနီးရှိ ဒေါ်ရှမ်းဘူးသီးကြော်ဆိုင် ထိုင်ရသည့် အရသာက ထူးလှသည်။ ။ ဘူးသီးကြော်နှင့် တို့ စားရသည့် ငရုတ်ချဉ်ရည်ကလည်း စပ်စပ်နှင့် အလွန်ကောင်းသည်။ ။ ဘူးသီးကြော်စား၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်နှင့် ဗိုက်ဝအားရကြသည့် အခါ မျက်နှာသုတ်ပဝါပခုံးပေါ် ကိုယ်စီတင်ပြီး နေဝင်ချိန်အိမ်အပြန်လမ်းကို ခပ်သွက် သွက်လှမ်းကြသည်။ ။

လှေစီးထွက်ကြသည့် နေ့များ တွင် အဘက ဦးဆောင်လှော်သူ၊ တက်ကိုင်သူဖြစ်သည်။ ။ ကျန်လူများက အဖြည့်ခံသဘော၊ မတတ် တတတ် ၊ အားမပါတပါ နှင့် ဝိုင်းလှော်ကြသည်။ ။ လှေဘေးဝဲယာ၊ ရေထဲ၌ ငါးဖောင် ရိုးအရွယ်စုံနှင့် ငါးသေးသေးကလေးများကိုသာ အတွေ့ များ သည်။ ။ ရံဖန်ရံခါ နေရောင်နှင့် ဖွေးခနဲ၊ လက်ခနဲ ရေထဲမြင်ရ သည် မှာ ငါးပဲဖြူကလေးများ ဖြစ်ကြောင်း အဘက ပြောပြသည်။ ။ လူနှင့် ဝေးရာ ကန်ရိုး အချို့နေရာများ ၊ မှော်ပင်၊ ဗေဒါပင်များ အကြား၊ ငါးကျည်းငါးကလေးများကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရတတ်သည်။ ။ နှစ်ဆန်း တစ်ရက် ငါးလွှတ်ချိန် ရောက်လျှင်ကား လှေဆိပ်၊ ရေချိုးဆိပ်အနီး တစ်ဝိုက်၌ ပါငါးကျ

ညည်း ငါးကလေးများကို ပေါပေါများများ တွေ့ရလေ့ရှိသည်။ ။

အင်းယားကန်တစ်ဝိုက်တွင် ပုဂံလမ်းခြံဝင်းအတွင်း တွေ့ရမြင်ရလေ့ မရှိသော ငှက်များကို မကြာမကြာ တွေ့ရသည်။ ။ ထိုအခါ အဘက အစဉ်ပင် ထိုငှက်အမျိုးအမည်၊ ဓလေ့စရိုက်တို့ ကို ခွဲခြားပြောပြသည်။ ။ ကန်ရိုးနှင့် မနီးမဝေး ကန်ရေပြင်ပေါ်ဝယ် ငုပ်ချီပေါ်ချီငါးရှာနေသည့် တင်ကြီးငှက် မည်းမည်းများကို တွေ့ရသည်။ ။ ကန်ပေါင်၊ ကန်ရေစပ်၌ ငါးရှာနေသော ဗျိုင်းများကိုလည်း နေရာအနှံ့တွေ့ရသည်။ ။ ကန်ရေပြင် အထက် ပျံသန်း ကျက်စားနေသည့် ပိုးမွှားကောင်၊ ပုစဉ်းစသည် တို့ ကို ထိုးဆင်းသုတ်ယူ ဖမ်းစားလေ့ရှိသည့် ငှက်တော်၊ ငှက်ပုစဉ်းထိုး တို့ ကိုလည်း တွေ့နိုင်သည်။ ။ တကွက်ကွက်နှင့် အော်နေသည့် ပါးဖြူဖြူနှင့် ရေကြက်မကလေးများကိုလည်း ကန်စပ်မှော်ပင်၊ ဒိုက်ပင်၊ ဗေဒါပင်များ အကြား ဟိုသွား၊ ဒီသွားတွေ့ရတတ် သည်။ ။ သစ်ပင်အမြင့်မှ ရေထဲသို့ တစ်ဟု န်ထိုး ထိုးဆင်းကာ၊ ဖမ်းမိသောငါးကို သုတ်ချီပျံတက်သွားသည့် နှုတ်သီးနီနီ၊ ကိုယ်ပြာပြာနှင့် ပိန်ညင်းငှက်ကိုလည်း ကံကောင်းသည့် အခါ တွေ့ရသည်။ ။ အပင်ကြီးတစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ နိမ့်ချီ မြင့်ချီပျံရင်း ကူးသန်းနေသည့် အပြာရောင်ငှက်ခါးများကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရသည်။ ။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ရသည့် အခါ ဘုရားဖူး၊ ဗဟု သုတရှာ အပျော်ခရီးများ အဘ၊ အမေတို့ နှင့် နှစ်စဉ်လို သွားကြရသည်။ ။ ပုဂံ ဘုရားဖူး၊ ကလော၊ တောင်ကြီး၊ အင်းလေး၊ ပင်းတယလိုဏ်ဂူ၊ ပုပ္ပား၊ မိတ္ထီလာ၊ လျှိုင်ကော် လောပီတ ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်းစသည့် နေရာဒေသများ သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ။ ယင်းသို့ မြန်မာနိုင်ငံ အတော်များများ သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာတွင် ထားဝယ်မောင်းမကန် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားသည့် ရေကြောင်းခရီးကို အမှတ်အရဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ။

၁၉၅၅ ခုနှစ်က မြန်မာနိုင်ငံ၌ နိုင်ငံခြားပိုင် သင်္ဘောလိုင်းများ ရှိသေးသည် ။ အဓိက သင်္ဘောလိုင်းကြီးနှစ်ခုတို့ မှာ Bibby နှင့် Henderson တို့ ဖြစ် သည် ။ မောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေခရီးကို ရန်ကုန်မြို့မှ Bibby Line ပိုင် Matang ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးနှင့် စတင်ကြသည် ။ သင်္ဘောပေါ်၌ အိန္ဒိယလူမျိုး စားပွဲထိုးများ လိုက်ပါလာကြပြီး၊ အနောက်တိုင်း အစားအသောက် များ ဖြင့် တည်ခင်းကျွေးမွေးကြသည် ။ Smoke d Kipper ခေါ် ကျပ်တင်အငန် ဓာတ်များများ ငါးတစ်မျိုး စားရသည် ကို အမှတ်ရသည် ။ သင်္ဘောထွက်စက ပါလာကြသော ဇင်ရော်ငှက်ကလေးများ ၊ ကမ်းနှင့် ဝေးလာသည့် အခါ လှည့် ပြန်ကြသည် ။ ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်း ရောက်သည့် အခါ၊ ငါးပျံကလေးများကို မကြာမကြာ တွေ့ရသည် ။

သင်္ဘောကြီးက လမ်းခုလတ်၊ မော်လမြိုင်တွင် ခေတ္တရပ်နားသည် ။ မော်လမြိုင်မြို့ အုံးသားဖွားခန်းပိုင်ရှင်၊ အဘ၏ မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ဦးအုံးမောင်က လူကြုံအဖော်ကောင်း၍ သူ၏ သမီးလေးယောက်ကို အပျော်ခရီး ထည့်လိုက်ပါသည် ။ ခရီးစထွက်စဉ်က မိသားစု ငါးယောက်အပြင် ဆွေမျိုးကဲ့သို့ဖြစ်နေသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦးလည်း လိုက်ပါခဲ့ကြသေးသည် ။ တစ်ဦးက အဘနှင့် သမိုင်းကော်မရှင် လုပ်ငန်းများ အတူတွဲလုပ်နေကြသည့် ပထဝီ ပါမောက္ခဒေါက်တာ ဒေါ်သင်းကြည် ဖြစ်သည် ။ ကျန်တစ်ဦးက ၁၉၃၆ ခုနှစ် အဘဘိလပ်ပညာတော်သင် သွားစဉ် အဘိဓာန်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတူတူလုပ်ကိုင်ရင်း အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် ဦးခင်မောင်လတ်၏ နှမ ဒေါ်သန်းသန်းလတ် ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် မော်လမြိုင်မှ ထားဝယ်သို့ ခရီးဆက်သည့် အခါ အဘအပါအဝင် အပျော်ခရီးအဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ဆယ့်တစ်ဦးအထိ တိုးလာ၍ အတော်ပင် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြသည် ။

ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းက ရေစူးတိမ်သည် ။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး
က ထားဝယ်ဆိပ်ကမ်းကို မကပ်နိုင်ပါ။ ညမှောင်မှောင်မှာ ခရီးသွား တစ်ဖွဲ့လုံး စက်လှေကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ ပြောင်းကြရသည် ။ ညအမှောင်ထဲ ပင်လယ် ပြင်မှာ စက်လှေစီးကြရ၍ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိကြသည် ။ ထားဝယ် ဆိပ်ကမ်းသို့ စက်လှေကြီးကပ်မှ အားလုံးအကြောက်ပြေ၊ ရယ်နိုင်မောနိုင်၊ စကားပြောနိုင်ကြတော့သည် ။ အဘ၏ စိန်ပျန်းကျောင်း နေဖက်သူငယ်ချင်း ဦးကင်ဆိုင်က သူငယ်ချင်းနှင့် အဖွဲ့ကို ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရန် ညီမသုံးယောက်နှင့် ညီကို မောင်းမကန်သို့ ထည့်လိုက်သည် ။ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေစေရန် ဂျစ်ကားတစ်စီးကိုလည်း ပေးလိုက်ပြန်ပါသေးသည် ။

မောင်းမကန်ပင်လယ်ကမ်းခြေ၊ သဲသောင်ပြင်ကြီးက မျက်စိတစ်ဆုံး ရှည်လျားလှသည် ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေခရီး ခေတ်မစားသေးသော အချိန်၊ ငွေဆောင်ဝေးစွ၊ ငပလီကိုပင် မကြားဖူးကြသေးသည့် နှစ် (၅၀)ကျော် အချိန်ကဖြစ်၍ ကမ်းခြေက လှိုင်းသံမှ အပ၊ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလှသည် ။ ခြေတံရှည် ဗိုလ်တဲကြီးတစ်လုံးမှာ အားလုံးစုပေါင်းနေကြသည် ။ ဗိုလ်တဲဝန်းကျင်မှာ ခရုကလေးများ ဟိုတစ်ခု၊ သည် တစ်ခု တွေ့ရသည် ကပင် အမြင်ဆန်းနေရသည် ။ ဗိုလ်တဲနောက်မှာ ပင်လယ် ကစွီးပင်ကြီးများ ရှိပြီး၊ ဘေးကပ်လျက်က ပုန်းညက်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည် ။ ပစ္စည်းများ နေရာချပြီး မကြာမီနေလည်း အတော်စောင်းတော့သည် ။ မောင်းမကန်ရွာရှိရာဘက်သို့ ကြက်တူရွေးများ အိပ်တန်း တက်ရန် အုပ်လိုက်ပျံသွားကြသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ည အမှောင်ပျိုးသည် နှင့် ပုန်းညက်ပင်ကြီးရှိရာမှ ဇီးကွက်အော်သံကို ကြားရသည် ။ ခရီးပန်းပန်းနှင့် လှိုင်းပုတ်သံများ နားထောင်ရင်း အိပ်ရာစောစော ဝင်ကြသည် ။

မနက်လင်းအားကြီး၊ အားသစ်အင်သစ်နှင့် အားလုံး အိပ်ရာမှ လူးလဲ

ထကြပြီး၊ လေ့လာရေးစရန် ဟန်ပြင်ကြသည် ။ ရွာထဲက ခရုကောက်
သူများ မရောက်သေး၍ လားမသိ၊ သောင်ပြင်တစ်လျှောက် ခရုအရွယ်စုံ
နှင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည် ကို အံ့သြမယုံနိုင်လောက်အောင် တွေ့ရသည်
။ ခရုအမျိုးတွေ စုံလှ၍ ကောင်းစွာမမှတ်မိပါ။ အဘ မှတ်တမ်းများ အရ
ကြယ်ငါး၊ ကပ်ပလား၊ သံပခြပ်၊ ဝင်ကစွပ်၊ ရုပ်ကောင်၊ ဂျင်းပု၊ ခရုအိုး
လိမ်၊ ကြွေပုပ်၊ ခရုငါးဇင်ရိုင်း၊ ခရုသင်း စသည် တို့ ကို သဲသောင်တစ်
လျှောက်တွေ့ကြရသည် ။ ကဏန်းရင်မ၊ ကဏန်းဘောင်းနီ၊ ကျောက်က
ဏန်းကလေးများကို တွေ့ရသလို ရေအကျ သဲသောင်ပေါ် တင်ကျန်ခဲ့သ
ည့် ကျောက်ကျောက်တုံးကြီးများ အလား ငါးဖန်ကွက်များကို လမ်းမှာ
မကြာမကြာ တွေ့ကြရသေးသည် ။ တီကောင်နှင့် သဏ္ဌာန်တူသော်လ
ည်း မောင်းမကန်သားတို့ အမြတ်တနိုး ပုစွန်ခြောက် ကဲ့သို့ စားသုံး
သော သဲပလုပ်ကောင်ရှာနေသည့် သူများကိုလည်း လမ်းမှာ တွေ့ရသ
ည် ။ ဗိုလ်တဲနှင့် အတော်လှမ်းသည့် နေရာတွင် ရေကျချိန်၊ အနီးကပ်
သွားနိုင် သည့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုရှိသည် ။ ဒေသခံတို့ က မြွေတောင်
ဟု ခေါ်သည် ။

မြွေတောင် အကြိုအကြားမှာ တွယ်ကပ်နေထိုင်သော
မြွေများကို တွေ့ရ သည် ။ ဒေသခံတို့ က ရေကျချိန်၊ ကျောက်ဆောင်၊
ကျောက်စွန်း အပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင် ဆီမီးများ ထွန်း၍ ပူဇော်လေ့ရှိကြ
သည် ။ ဆုတောင်းခြင်းအမှုလည်း ပြုကြသည် ဟု သိရသည် ။ သောင်ပြ
င်ဆုံးအောင် လမ်းလျှောက် ကြသည် ။ ဗိုလ်တဲပြန်ရောက်သည့် အခါ ခ
ဏနား အုန်းရည်သောက်ကြသည် ။ ပေါင်မုန့်ခြောက်အတုံးကလေးများ
၊ နာနတ် သီး၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးတို့ ဖြင့် ချက်ထားသည့် ဒေသဟင်းတစ်မျိုး
အပြင်၊ ဝက်သားဆီပြန်နှင့် မနက်စာစားကြရသည် ။ နေ့စဉ်လမ်း လျှောက်
လိုက်၊ ပင်လယ်စာဟင်းများ စားလိုက်နှင့် ၃၊ ၄ ရက်ခန့်အကြာ

အပျော်ခရီး အဆုံးသတ်ပြီး နေရပ်ဌာနေသို့ ပြန်ခဲ့ကြရ သည် ။

အပျော်ခရီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း အောင်စာရင်းကို မျှော်ကြရသည် ။ ခရီးထွက်ရာမှ ရရှိခဲ့သည့် အင်သစ်၊ အားသစ်တို့ ဖြင့် ရှေ့တစ်နှစ် ကျောင်းစာများကို ရင်ဆိုင်ရန် တက်တက်ကြွကြွရှိကြသည် ။

မိဘနှစ်ပါး၏ မေတ္တာရိပ်ကို ခိုလှုံကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကလေးဘဝ ကား အေးချမ်းလှသည် ။ လုံခြုံ လွတ်လပ်မှုရှိသည် ။ ဘဝအတွေ့အကြုံ၊ ပညာ၊ ဗဟု သုတများကို အဘထံက တိုက်ရိုက်သော်လည်းကောင်း၊ အဘစီစဉ် ပေးမှုဖြင့်သော်လည်းကောင်း ရရှိခဲ့ကြသည် ။ အရာရာပြည့်စုံ လှသည် ။ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အမွေတို့ ကို သားသမီး သုံးယောက် ရခဲ့ကြသည် ။ အဘထံက သည့် ထက်တန်ဖိုးရှိ သော အမွေမျိုး မျှော်လင့်၊ တောင့်တ၊ ခံစားရဖွယ်မရှိတော့ပါ။

ဒလဘန်း
ဖခင် (မင်းသုဝဏ်)

လွတ်လပ်စိတ်သိုင်းပြိုင်ပွဲ

ညီပုလေး

ပထမဆုံး သတိထားမိတာကတော့ နှင်းယုဝေရဲ့ မျက်နှာထိမျက်နှာ ထားပါပဲ။ ကျွန်မကလေးတွေကို နွေရာသီမှာ ပန်းချီသင်ပေးနေသော နှစ်အတော်ကြာခဲ့ပြီ။ သမီးနှင်းယုဝေလောက် မျက်နှာကြောတင်းတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ပြီးတော့ နှင်းယုဝေက ပန်းချီသင်တန်းကို ဒီနှစ်မှ လာတက်တဲ့ တပည့်အသစ်။

အစက ဒီကလေးမျက်နှာ မရွှင်ပျပါလား၊ ခပ်တည်တည်နေတတ်တာ သူ့အကျင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့ လို့ ထင်မိတယ်။ သင်တန်းစလို့ တတိယမြောက်နေ့မှ စပို့ရုပ်အကောင်းစား ပိတောက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့ အသားဖြူဖြူနဲ့ ဘောင်းဘီအရှည် အဖြူဝတ်လူတစ်ယောက် သမီးနဲ့ အတူ ပါလာတယ်။ ရုပ်ချင်းတော်တော် တူနေကတည်းက ဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ သိလိုက်ပြီးသား။

သူ့အဖေလိုက်လာတာဟာ နှင်းယုဝေကို ပိုပြီး အာရုံစိုက်စရာ ဖြစ်လာတယ်။

"သမီးရေးတဲ့ လူပုံတွေက အချိုးမကျဘူး၊ ဒါကြောင့် အချိုးကျအောင် သင်ပေးပါဆရာမ" တဲ့ ။ သူ့အဖေက တောင်းဆိုနေပါပေါ့လား။ အနားက သမီးလုပ်သူကတော့ သူ့အဖေဒီလိုပြောတာကို ရှက်ရွံ့အားနာနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ခေါင်းကလေးငုံ့ထားရှာတယ်။

"သမီးအသက် ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ" လို့ သမီးကိုကြည့်ပြီး မေးတော့ " ရှစ်နှစ်ပါ ကျောင်းဖွင့်ရင် သုံးတန်းတက်ရမယ်" တဲ့ သမီးကိုယ်စား သူ့ အဖေက ဝင်ဖြေတယ်။ အတွေ့အကြုံအရတော့ ဒီကလေးတွေအတွက် အချိုးအစား ဆိုတာ ရှေ့တန်းတင်ရမယ့် ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး ။

"အစ်ကိုကြီးရဲ့ သမီးရေးတဲ့ ပန်းချီကားတွေဟာ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူကောင်းနေတာပဲ။ ကျွန်မကလေးတွေရေးတာ နေ့တိုင်းကြည့်ပေးစမ်း ပေးတယ်။ သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိနေလို့ လဲ"

"ဟုတ်တယ် အိမ်မှာ လည်း သူ့အမြဲရေးနေတာ၊ သူဝါသနာပါလို့ ကျွန်တော်တို့ အားပေးတာ သူရေးတဲ့ ပုံတွေဟာ အချိုးအစားမကိုက်ဘူး၊ လူပုံ၊ လူပုံကတော့ အချိုးအစားကျကျ ရေးနိုင်အောင် သင်ပေးပါ" ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ တင်ပဲ ပြုံးလိုက်မိတယ်။

တစ်ခါတုန်းက ပန်းချီဝါသနာပါတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘတွေက မြေတောင်မြှောက်ပေးကြပုံကို ပြေးသတိရမိတယ်။ ပထမဆုံး ကလေးကို ကျွန်မရဲ့ ပန်းချီကျောင်းပို့တယ်။ နောက်တော့ နိုင်ငံတော် ပန်းချီကျောင်းက ပန်းချီဆရာတစ်ဦးကို အိမ်ခေါ်သင်တယ်။ ပန်းချီ ကျောင်းက သင်ရိုးအတိုင်း သူ့ကို သင်ပေးပါတဲ့ ။ သူကလေးက ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထူးချွန်လို့ လိုက်နိုင်ပါတယ်တဲ့ ။ အဲဒီကလေးဟာလည်း သုံးတန်းကျောင်းသားပါပဲ။

အခုလည်း ပုံစံတူနေပါပြီ။ အသက်နဲ့ မလိုက်အောင် ကလေးကို တတ်စေချင်တဲ့ မိဘမျိုးဟာ သူတို့ ရဲ့ ဉာဏ်ကို အထင်ကြီးတယ်။ များများ သင်နိုင်လေ ကောင်းလေလို့ ယူဆတယ်။ ကလေးရဲ့ ထက်မြက် တဲ့ ဉာဏ်ရည်ကနေ လူကြီးရေးတဲ့ ပန်းချီမျိုး ထွက်ပေါ်လာအောင် ငွေအားလူအားနဲ့ ဖိလိုက်ကြတာဟာ သိုက်ဆရာတွေလို ဥစ္စာရနီးနီးနဲ့ မြေကြီးကို

ရေထင်ပြီးကူးနေကြပါပကော။

"သမီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပုံမှန်တိုးတက်သွားမှာ ပါ။ ကျွန်မ ဂရုစိုက်ပါတယ် အရွယ်ငယ်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့အရွယ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ပုံစံတွေရမှာ ပဲ။ အတန်းကြီး အသက်ကြီးတဲ့ အခါ အလိုလိုရသွားပါလိမ့်မယ်။ ကလေး ပန်းချီဆိုတာ..."

ကျွန်မက ကလေးပန်းချီဆိုတာလို့ စလိုက်ရှိတာသေးတယ်။ သူက "နေ နေ... ဆရာမ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်မရလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်။ ကလေးကို အချိုးကျကျ ရေးတတ်စေချင်တာပါ" တဲ့ ။

ဪ... အမှန်ကတော့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားတွေက သမီးက ပန်းချီရေးပြီး ပြောပြနေတာပါ။ ဒါတွေကို သမီးတို့ မိဘတွေက မြင်အောင် မကြည့်ကြတာလေ။

ဘာတွေလဲမသိဘူး။ ရေးတော့ ရေးနေတာပဲ။ ကိုယ်ကလည်း နားမလည်တော့ တစ်အိမ်လုံးလည်း ရှုပ်ပွည်ပေနေတော့တာ တွေ့ကရာနဲ့ ခြစ်ခြစ်နေလို့ ရိုက်ယူရတယ်...တဲ့ ။ မိဘတွေက နံရံတွေ၊ ကြမ်းပြင်တွေ၊ စာအုပ်တွေ ညစ်ပတ်ပေရေကုန်မှာ စိုးရိမ်ပြီး ကလေးကို အရပ်မရေးရအောင် ဟန့်တား ထားကြတယ်။ အဲဒါမှားတယ်။

ဒီလိုဟန့်တားတာ ကလေးရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ၊ သူ့အစွမ်းအစကို ခြေဖျက်ရာရောက်တယ်။ ကလေးရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ တုံးကုန်၊ ဆွံ့အကုန်ကြတယ်။ ကလေးခမျာ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု နည်းသွားပြီလေ။

ကိုယ့်သားသမီးကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်စေ ချင်သူပဲဖြစ်ဖြစ် တချို့က အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးသမား ဖြစ်စေချင်ကြတယ်။ ကြီးလာရင် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်စေချင်ပါစေ ကလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ရှိဖို့ ၊ ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့ သဘာဝကို

ကြည့်မြင်တတ်ဖို့ ခံစားစရာတွေကို ခံစားတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီလို အကျင့်ကောင်းတွေရဖို့ ကလေးတွေကို ပန်းချီရေးကြပါစေလို့ ကျွန်မ တိုက်တွန်းတာ။ ပန်းချီရေးတဲ့ ကလေးဟာ ကိုယ်ပိုင်ထိုးထွင်း တီထွင်ချင်တယ်။ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်တယ်။ အလှအပ၊ အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားသိတတ်တယ်။ ဒီလို အသိဉာဏ်တွေဟာ ဘဝတစ်သက်စာ အရေးကြီးတယ်လေ။

သမီးနှင်းယုဝေ ပန်းချီရေးနေပုံကို ကြည့်ရတာ ပြင်ပပယောဂ အနှောင့်အယှက်တွေ ဖိစီးခံနေရတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ သူ့ခမျာ အဲဒီ အနှောက်အယှက်တွေကို လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရသလိုပဲ၊ နဂိုကမှ ခပ်တည်တည် မျက်နှာလေးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းလေး မဆိုသလောက် စူသွားလိုက် သက်ပြင်းချလိုက်နဲ့ ။

ကလေးတွေက သူတို့ ဒီနေ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးရေးကြတဲ့ ပန်းချီကားတွေ ရေးပြီးလို့ ကျွန်မကိုပြပြီး တချို့ အိမ်ကိုတောင်မှ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ နှင်းယုဝေကတော့ ကျားကုတ် ကျားခဲအား စိုက်ရေးနေတုန်းပဲ၊ အပေါ် နှုတ်ခမ်း အထက်နားဆီမှာ ချွေးစလေးတောင်ဥလို့ ။

သူပန်းချီကား လာပြတော့ ကျွန်မလည်း သေချာချာကြည့်တာပဲ ဒါပေမဲ့ သိပ်သဘောမပေါက်ဘူး။

"ဘာပုံရေးထားသလဲ သမီး"

သူ့မျက်လုံးရွဲကြီးတွေပေါ်အောင် မျက်ခွံလှန်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဆရာမဖြစ်ပြီး ဒါတောင်မှ မသိရကောင်းလား ဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ လေ။ နှင်းယုဝေ ရှင်းတော့ လည်း လင်းသွားတာပါပဲ။

"ဒါ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ရေးထားတာ"

မိန်းကလေးတန်မဲ့ သူရွေးချယ်တဲ့ အကြောင်းအရာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြမိတယ်။ သူ့ကိုတစ်လှည့် ပန်းချီကားကို တစ်လှည့် တစ်ပြန်စီ ကြည့်မိတယ်။ ဒီပြင် မိန်းကလေးတွေ မိသားစုပန်းခြံထဲလည်ပတ်ကြပုံ၊ စူပါမားကတ်သွားကြပုံ၊ သီတင်းကျွတ် မီးပူဇော်ကြပုံ၊ ဘုရားဖူးထွက်ကြပုံတွေ ရေးကြချိန်မှာ နှင်းယုဝေက သိုင်းပြင်ပွဲတဲ့ ။

"ဟောဒါလေးတွေကရော"

လေးထောင့်ကွက် လေးတွေထဲက ခေါင်းပြတ်လေးတွေနဲ့ တူတဲ့ ခေါင်း မည်းမည်းလေးတွေက ဘာတွေလဲလို့ မေးကြည့်တော့ ...

"ဒါ အရင်နှစ်တွေက သိုင်းပြင်ပွဲတွေမှာ ဆုရခဲ့သူတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဆရာမရဲ့ " ကျွန်မ အံ့သြသဘောကျမိလို့ မဆုံးခင်မှာ သမီးနှင်းယုဝေက ဆက်ပြောလိုက်သေးတယ်။

"ဒီလို ဂုဏ်ပြုထားတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့ လူတွေ ပိုကြိုးစားကြတာပေါ့"

ကျွန်မအတွက်တော့ သူပြောပြမှ သိရတဲ့ ဗဟု သုတပါ။ ငါတစ်ခါမှ အခု လို မတွေးမိဘူးလို့ ကျန်တဲ့ ကလေးတွေရှေ့မှာ ချီးကျူးတော့ သူ့ခပ်တည်တည် မျက်နှာလေးမှာ ရှက်စနိုးနဲ့ ပြုံးယောင်သန်းတယ် ဆိုရုံလေး။ ။

နှင်းယုဝေ ရေးလေ့ရှိတဲ့ ပန်းချီကားတွေမှာ အကွက်တွေ ပါလေ့ရှိကြတယ်။ ကျွန်မက သူ့ကို ဒီအကွက်တွေကို ဖျောက်ပြီး ရေးစေချင်တယ်။ ပြီးတော့ သင်တန်းမှာ သူနေထိုင်ပုံက သိပ်တည်ငြိမ်လွန်းတယ်။ သီးခြား ဆန်လွန်းတယ်။ သူ့အနားဝန်းကျင်က ကလေးတွေ တွန်းထိုးဆော့ကြရင်လည်း သူက ဟေ့ ဘာ၊ ညာလည်း မပြောဘူး။ မစွာဘူး။ ဂရုမစိုက်တာ သူ့ပန်းချီကားထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားတဲ့ သမာဓိအားကောင်းတဲ့ ပန်းချီ ဆရာမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့

မတူဘူး။

"ဒီလို ပန်းချီကားမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ပန်းချီ ကား မျိုး ရေးပါဦးလား"

သမီးလေးက တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်သလို ခေါင်းလည်း မညိတ်၊ အင်း လည်း မဆိုဘူး၊ ဟုတ်ကဲ့ဆိုတာ အဝေးကြီး။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ရေးပြီးလာပြတဲ့ ပန်းချီကားကျပြန်တော့လည်း ကျွန်မ အံ့သြချီးကျူးရပြန်တာပါပဲ။ စစ်တပ်နှစ်တပ် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေကြတာတဲ့ ။

တိုက်ကြတာမှ ဘက်နှစ်ဖက် အင်နဲ့ အားနဲ့ ကို မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်နေကြပုံရေးလာတယ်။ စစ်သည် အင်အား နှစ်ဖက်စလုံး အများကြီးလို့ ရေးပြချင်တော့ နှင်းယုဝေက စစ်သားတွေရဲ့ အရွယ်ကိုကြီးရာက တဖြည်းဖြည်း ငယ်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်ကြောင်း သိသာအောင် လိမ္မော်ရောင်တွေ အနီရောင်တွေ ရဲရဲတောက်နေအောင် ရေးခြယ်ဖော်ရ လာပြီ။

ကျွန်မကတော့ သမီးနှင်းယုဝေမှာ အစွမ်းအစရှိတယ်ဆိုရာ သေသေချာချာ ယုံကြည်တယ်။ သူများ ထက် ထူးခြားမယ့် ကလေးဆိုတာ သူ့ ‘ဇ’ မှာ ပြနေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဘာလုပ်လဲ ဘာတွေဘယ်လိုရေးမလဲ သိချင် စိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်မိတယ်။

ကလေးတွေရေးပြီး ပြလာတဲ့ ကားတွေကို အသေအချာကြည့်တယ်။ ကျွန်မစဉ်းစားတယ်။ နားမလည်ရင် မေးတယ်။ သူတို့ အဖြေရဲ့ မှတ်ချက်ကိုတော့ တကယ်ကောင်းရင် ကောင်းတယ်လို့ ချီးကျူးပေးလိုက်တယ်။ မကောင်းသေးရင်လည်း အကြိုက်လိုက်မပြောဘူး။ အားမရသေးဘူး။ ကြိုးစားဦး၊ သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲနဲ့ သာရေးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မက

အပိုတွေ မပြောသလို သူတို့ ကလည်း အပိုတွေ မလုပ်ဘူး။ ရိုးရိုးပဲ။ သူတို့ အစွမ်း ဖော်ထုတ်ခိုင်းရုံ သက်သက်ပဲ။ နောက်ပိုင်းရေးတဲ့ ပန်းချီကားတွေကျတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။ သူတို့ ကလည်း ကျွန်မကို ချွေးကျအောင် ပုစ္ဆာထုတ်တယ်။ ကျွန်မက အသက်အောင့်ပြီး ဖြေရတဲ့ သူ။ ပုစ္ဆာကောင်းရင် သူတို့ ကို ချိုချည်၊ မုန့်၊ နှုတ်ဆု တစ်ခုခုတော့ ဆုချဂုဏ်ပြုရတာပဲ။

မိဘတွေ သားသမီးကိုချစ်ကြတာ ထုံးစံပါပဲ။ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့ကတော့ လွန်ကဲတဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ ချစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ပုံချစ်နည်းလည်း မှားတော့ ချစ်ရာမရောက်ဘူး။ သားသမီးတွေမှာ ပန်းချီဝါသနာပါတဲ့ အစွမ်းအစပြရင် မိဘတွေက ပန်းချီပစ္စည်းတွေ၊ ပန်းချီရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ အရောင်ခြယ်တဲ့ စာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးကြတယ်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပုံသေနည်းနဲ့ ပန်းချီရေးနည်း သင်တဲ့ စာအုပ်တွေ ပါ ပါတာပေါ့။

တချို့စာအုပ်တွေ ပန်းချီပစ္စည်းတွေက ဈေးကြီးလေတော့ ပုံအော်ဝယ်ပေးလိုက်လို့ ပိုက်ဆံ တော်တော်ကုန်သွားရင် သူတို့ တာဝန်ကျေပြီလို့ ယူဆပြီး ကျေနပ်သွားကြတယ်။ ဟုတ်လှပြီ ထင်သွားကြတယ်။ တချို့က ပုံရေးတဲ့ ကိရိယာတွေပါ ထည့်ရောင်းလိုက်ကြလို့ ဝယ်ပေးကြသေးတယ်။

ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မ အားမပေးဘူး။

ကလေးတွေရဲ့ နုနယ်တဲ့ အသိဉာဏ်မှာ ထိခိုက်တတ်တယ်။ သူတို့ စဉ်းစား တွေးတောရာမှာ အကန့်အသတ်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါကို မိဘတွေ မသိရှာဘူး။

ဥပမာ အိမ်တစ်လုံးရေးမယ်ဆိုရင် ပေတံနဲ့ ပဲဆွဲတယ်။ ပေတံမပါရ

င် အိမ်ကို မရေးတတ်တော့ဘူး။ နည်းလမ်းပြတဲ့ စာအုပ်မှာ ပေတံနဲ့ ရေးဆွဲ နည်း အဆင့်ဆင့် နမူနာပြထားတာလေ။ ဒီအတွေ့အကြုံရှိတဲ့ ကလေးက နှေးကွေးသွားပြီး ကိုယ့်အားကိုယ် မကိုးတတ်တော့ဘူး။ တီထွင်ရေးနိုင်စွမ်း နည်းသွားပြီး ဖော်မြူလာနဲ့ ကြီးပြင်းရတဲ့ ဖော်မြူလာကလေး ဖြစ်သွားပြီ။

မိဘတွေက အဲဒီစာအုပ်တွေ ပစ္စည်းတွေနဲ့ အိမ်မှာ ဇွတ်အရေး ခိုင်းတယ် တချို့က ကလေးပျော်မှ ရေးတောင် မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်နှနာရီကနေ ဘယ်နှနာရီအထိ ပန်းချီရေးရမယ်ဆိုပြီး ကျောင်းစာသင်သလို ကန့်သတ်ကြသေးတယ်။ မိဘကိုကြောက်တော့ နေ့တိုင်း နှစ်နာရီဖြင့် နှစ်နာရီရေးရရှာသတဲ့ ။ အဲဒီလို ကလေးတွေက သင်တန်းရောက်တဲ့ အချိန်မှ ပန်းချီရေးရင် အကွက်တွေနဲ့ ချည်း ရေးလေ့ရှိတယ်။ အခု နောက်ပိုင်း ဒီလိုကလေးတွေ အတွေ့ရများ တယ်။

ပြီးတော့ လူပြိန်းကြိုက် ပန်းချီကားတွေ အရောင်စုံရင် လှတာပဲဆိုတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ကူးအရေးခိုင်းတတ်ကြသေးတယ်။

"ဒီလူကို ကြိုးနဲ့ ခပ်တင်းတင်းတုပ်လာခဲ့တာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးလည်း ရိုက်လာခဲ့တာ လက်သီးနဲ့ လည်း ထိုးတယ်။ ဆိုက်ကစ်လည်း ကစ်လာခဲ့တယ်။ ဟောဒီရေဖလားက သူသတိမေ့ရင် ပြန်သတိရအောင်ပက်ဖို့ ရေတွေပါတယ်။ သတိရပြီဆိုရင် ဟိုလူ့လက်ထဲမှာ ဓားတွေလား။ အဲဒီဓား နဲ့ ထိုးမှာ ။ ဓားကအဆင်သင့်၊ ဟိုဟာကမြစ် ရေတွေအများကြီး ဓားနဲ့ ထိုးပြီးရင် ဒီလူကို မြစ်ရေထဲကန်ချမှာ "

ဖြစ်စဉ်ပြ ရေးနည်းမျိုးရေးပြီး ပါးစပ်နဲ့ ရှင်းပြတာ နားထောင်ရင်း သူပန်းချီကားကြည့်ရင်း ကျွန်မ မိစေတယ်။ တယ်လည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပါလား၊ တော်ရုံကလေး ဒါမျိုးစဉ်းစားပျံ့မလား။ သူ့

စိတ်မှာ အမာရွတ်တစ်ခုခု ရှိတန်ကောင်းရဲ့ ။

"သမီးရယ် ဆရာမဖြင့် သမီးပုံကြည့်ပြီး ကြက်သီးကို ထသွားတာပဲ။ ပျော်စရာ ကောင်းတာရေးဦးလေ"

နှင်းယုဝေမျက်နှာက ခပ်တည်တည်မဟုတ်တော့ဘူး။ ရယ်တယ်။

သူ့အိမ်က ဝယ်ပေးထားတဲ့ အရုပ်စာအုပ်နဲ့ တီဗွီကရတဲ့ မြင်ဆရာတွေက တစ်ဆင့်ရုပ်ပုံတွေ သမီးခပ်သွက်သွက်ရေးနိုင် လာပြီ။ မြင်ဖူးတဲ့ အရုပ်ကားတွေထဲကနေ ပြန်စဉ်းစားရေးဆွဲတဲ့ ဆောင်းတွင်းကာလ ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားဟာ ဝင်ရိုးစွန်းက အက်စကီးမိုး ဇာတ်ကောင်နဲ့ ရေးတယ် ။

လူတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံပုံရေးပြီးတော့ အဝတ်လျှော် နေလုန်းတဲ့ ပုံ နောက်တစ်နေ့ ရေးပြန်တယ်။ ဖြေဆေးသဘောလားမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်က ဝယ်ပေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေရဲ့ မြင်ကွင်းတွေထဲက တရွေ့ရွေ့ ထွက် လာပြီ။ ဝမ်းသာစရာပဲ။

တိုက်ပွဲဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကတော့ ပန်းချီဆရာမလေးကို မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဟိုဘက်ဒီဘက် နှစ်အုပ်စုပြိုင်ပြီး လူစုံတက်စုံ ရင်ဆိုင်နေလိုက်ကြတာ အမေရိကန် သမိုင်းထဲက လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေ ကြပုံကို သတိရစေတယ်။ သူ့သာကြီးလာရင် ရာဇဝင် နိပါတ်တော်များ ရေးဦးမှာ လေလား။

နှင်းယုဝေ နောက်ပိုင်းရေးတဲ့ ပန်းချီကားတွေမှာ လိုသလောက်ပဲ လုပ်တယ်။ မလိုတာ မလုပ်ဘူး။ ဖြတ်ညှပ်ကပ် လုပ်ရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေမှာ လည်း လောဘမကြီးဘူး။ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ လိုတာလေးတွေပဲ အကောင်းဆုံး လုပ်ပြသွားတယ်။

သူရဲ့ အေးစက်တည်ငြိမ်တဲ့ အမူအရာကို ကျွန်မ နားလည် လာပြီ။ အစွမ်း သတ္တိရှိသူလေးမို့ ကျွန်မရဲ့ နွေးထွေးဂရုစိုက်မှုတွေက သူ့အစွမ်း သတ္တိ စိတ်ကူးဆန်းတွေကို မြေတောင်မြှောက်ပေး မိရက်သား။

ကလေးတွေမှာ အရောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်သတ်မှတ်ချက် တွေ ရှိတယ်။ သူတို့ ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ပေးမယ်ဆိုရင် သူတို့ မနှစ်သက်ကြဘူး။ သူတို့ ပြနေတာကို နားလည်အောင်မကြည့်ဘဲ ကိုယ်ပြောတာကိုပဲ ဇွတ်နားအထောင်ခိုင်းနေသလိုမျိုး။ ဒီတော့ ဘယ်လို လုပ် အောင်မြင်မှုရမလဲ။ ခုတ်ရာတခြား ရှာရာတခြား သင်ပြမှုကိုပဲ လူ တွေက သိကြတယ်။ ပညာလည်း တတ်၊ ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာ ပညာ ကိုလည်း အစွမ်းကုန် တတ်စေချင်တဲ့ မိဘတွေက ပန်းချီဝါသနာပါတဲ့ ကလေးကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ အကြံကြီးကြီး ကြံကြတယ်။ အဲဒါ ကတော့ ဂန္ဓစ်၊ ဓနစ် အရွယ်ကလေးကို နိုင်ငံတော်ပန်းချီကျောင်းက သင်ရိုးအတိုင်း သင်ပေး ချင်ကြတာပါပဲ။ လူ့ခန္ဓာ အချိုးအစားတွေ ကိုက်ညီအောင် အနီး အဝေးစနစ်တွေနဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေ ရေးနိုင်အောင် တတ်စေချင်ကြ တယ်။

မိဘတစ်ဦးက သူစာထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီဆရာ ပီ ကာဆိုမာ အသက်(၁၃)နှစ်သားမှာ ပုံသဏ္ဌာန်အချိုးအစားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ရိုးကုန်ခဲ့ပြီတဲ့ ။ ဂန္ဓစ်၊ ဓနစ်သမီးကို ၁၃နှစ်သား ပီကာ ဆိုထက် သာစေချင်ရောသလား။

ကလေးတွေမှာ အစွမ်းအစကိုယ်စီ ရှိကြတယ်။ ဒီအစွမ်းအစတွေကို မြေတောင်မြှောက် ပြုစုရမှာ ကျွန်မအလုပ်။ မြေတောင်မြှောက်ပေး ပြုစု ရမှာ ကျွန်မအလုပ်။ မြေတောင်မြှောက်ရုံတင် မကဘူး။ ပေါင်းပါ သင်ရ သေးတယ်။ သူတို့ လေးတွေ အားလုံး ပန်းချီဆရာ၊ ပန်းချီဆရာမ ဖြစ်

လာချင်မှ ဖြစ်လာမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရှင်သန်ကြီးထွားရာ ဘဝ အသီးသီးမှာ အညွန့်တလူလူနဲ့ ရှင်သန်ဖို့ ကျွန်မဘဝတစ်သက်စာ ပြင်ဆင်ပေးနေတာပါ။

ဒီနှစ်ကျောင်းဆင်းပန်းချီပြပွဲကို ကျွန်မ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်တယ်။ သင်တန်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကားမှ မကျန်စေရဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ သင်တန်းရဲ့ မူလေ။ နံရံတွေမှာ သုံးထပ်သားဘုတ်ပြားတွေမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီတွေဟာ အရောင်တွေစုံလို့ ၊ စိုလို့ ။ တောက် တောက်ကြွားကြွားတွေလည်း ရှိ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် အရောင်တွေလည်း ပါတာပေါ့။ ကျွန်မသားသမီးတွေရဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ တင်ပြတဲ့ ဧရာမ အော်ပရာကြီးပေါ့။

ကျောင်းဆင်းပြပွဲကို ကလေးတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ လာအားပေးကြတယ်။ မြို့ထဲက ပန်းချီဝါသနာရှင်တွေ၊ ကျောင်းသား မိဘတွေကလည်း ပါတာပေါ့။ နှင်းယုဝေရဲ့ ဖခင်ကိုတော့ မတွေ့ရပါဘူး။ သမီးလေးရဲ့ ဆန်းကြယ်နက်နဲစွာ တွေးခေါ်ရေးဆွဲ ထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို လာပြီး မခံစားခဲ့ဘူး။ သမီးမှာ အဖော် တစ်ယောက်တော့ပါလေရဲ့ ။ အမေပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ ဪ... ဪ... ဒါ သမီးရေးတာလား၊ အင်း... အင်း လှသားပဲဆိုတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မှတ်ချက်လေးတွေပေးပြီး ပြန်သွားတယ်။ သမီးကို ချစ်ပေမယ့် သမီးအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊ စိတ်မဝင်စားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။

နှင်းယုဝေတစ်ယောက် ပြပွဲသုံးရက်စလုံး ပြုံးရွှင်ကြည်မွေ့နေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအတူ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားပြီး ပန်းချီကား တွေကြားမှာ ရယ်မောနေလိုက်တာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလို့ မဆုံးဘူး။

ပန်းချီဆရာမလေးတွေရဲ့

မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်တယ်ဆိုတာ အလွန်တန်ဖိုးရှိပါတယ်။

ကျွန်မရဲ့ တပည့်လေးတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ပြိုင်ပွဲခန်းမှာ ချိတ်ဆွဲ နိုင်ခဲ့ပြီ။

ဖခင် + မိခင် (လူထုဦးလွှာ) + (လူထုဒေါ်အမာ) ^{ညီပုလေး}
